

HE VOLGUT SER SEMPRE INDEPENDENT I PERIODISTA

Homenatge a Quimet Perramon

CRÈDITS

1ª edició:

Editors:

Família Perramon, Associació de Periodistes d'Informació Econòmica (APIEC) i Col·legi de Periodistes de Catalunya.

ISBN

D.L.

Copyright de les imatges:

Ferran Sendra, Robert Ramos, Arxiu Família Perramon, Arxiu Col·legi de Periodistes de Catalunya, Arxiu Família Coca.

S'han fet gestions per identificar els propietaris dels drets d'autor. Qualsevol error o omisió accidental, que haurà de ser notificat per escrit als editors, serà corregit en posteriors edicions.

COL-LABORA:

SUMARI

Presentació. Un cas d'estudi7

Pròleg.....9

PART I. HOMENATGE A QUIMET PERRAMON 19 DE SETEMBRE DE 2017

Ponència marc. Josep Maria Cadena13

Comunicacions:

Un ocell de bosc. Joaquim M. Perramon Ayza20

El Quimet del Brusi. Josep Maria Orta24

L'Associació de Periodistes d'Informació

Econòmica a Catalunya. Maite Coca27

Records de l'Avui i les primeres dones a la

informació econòmica. Marga Moreno31

La saviesa del mestre Perramon. Andreu Missé34

Bigoti de coronel britànic. Josep Maria Ureta37

PART II. ARTICLES NECROLÒGICS

Afectes:

Un home discret, fins i tot per morir-se. Josep Pernau41

Joaquim Perramon, periodista. Sebastián Tobarra42

Una abraçada del 3000%. FER *Avui* 04/09/200743

Adéu Quimet. Marga Moreno. Setembre de 200745

Perramon. Arturo San Agustín	46
Avi. Miquel Serra Perramon	47
Catalans de Biaix. Josep Faulí	48
La notícia:	
El rigor i la independència. Joan Maria Piqué	50
El món econòmic dona l'últim adéu a Joaquim Perramon. Joan Armengol	51
A reveure Quimet. Joan Maria Piqué	52
Balanç:	
Joaquim Perramon i el seu servei a la professió. Josep Maria Cadena	53
PART III. INTERÈS EN EL MÓN ECONÒMIC PER LA INFORMACIÓ ECONÒMICA I EN QUIMET	
El periodisme econòmic a Catalunya. Homenatge a Joaquim Perramon.....	59
Economistes que han escrit sobre periodisme econòmic (i d'en Quimet):	
Perramon y el periodismo económico. Joaquim Muns.....	79
Un periodista respectat. Joan B. Casas	80
Fins sempre, Quimet. Jordi Goula.....	82
Epíleg. La feina ha donat sentit a la meva vida. Quimet Perramon	87
Notes autors	89

PRESENTACIÓ: UN CAS D'ESTUDI

El Col·legi de Periodistes amb l'objectiu de contribuir a preservar el llegat personal dels professionals com també a conservar publicacions i documentació vinculada a l'ofici i per això, ha impulsat el projecte «Llegat dels periodistes». D'aquesta manera s'encarrega d'aplegar els arxius personals dels periodistes, preservar-los adequadament, descriure'ls documentalment i difondre'ls a la societat. Gràcies a un conveni amb la Generalitat de Catalunya, els documents son dipositat a l'Arxiu Nacional i poden ser consultables per tothom.

Dins d'aquest projecte, la família de Quimet Perramon va fer una donació de diversos documents, la qual cosa es va aprofitar per a que el 19 de setembre el Col·legi de Periodistes, l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica i la família de Quimet Perramon retessin un homenatge al periodista coincidint amb el 10è aniversari de la seva pèrdua.

Quimet Perramon, que va fundar l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, va ser un home popular i estimat pels seus companys, molts dels quals el consideren un referent i, malgrat els deu anys del seu decés, l'acte del Col·legi de Periodistes va ser un èxit.

El comitè organitzador de l'acte — Carme Teixeiro, Montse Rius, Maite Coca i Joaquim Perramon Ayza — va considerar que podia ser interessant recollir les diverses col·laboracions presentades a l'acte del Col·legi en una publicació a la qual se li podien afegir, els escrits arrel del seu decés l'any 20017 i també els de la seva jubilació. Aquestes son les tres parts del llibre que es presenten en sentit cronològic invers.

La primera part és la corresponent a l'acte del Col·legi. La segona part, arrel del decés, està dividida també en tres parts: l'expressió d'afectes de companys, la notícia i el balanç. S'ha construït bàsicament amb el que es va publicar als mitjans. La tercera part parteix de l'homenatge que la va retre al Cercle d'Economia, A diferència de les dues primeres parts mostra l'interès del món econòmic pel personatge. Per això ha semblat adient posar-s'hi la comunicació que van presentar a l'acte del Col·legi de Periodistes, el degà del Col·legi d'Economistes i Jordi Goula, un economista de pro que acaba exercint el periodisme.

Josep Maria Cadena, un expert coneixedor del periodisme a Catalunya, aporta l'esquelet del llibre amb un balanç del Quimet a la primera i a la segona part. En el conjunt del llibre, com és natural els elogis al Quimet son constants, però tanmateix hi ha una anàlisi del personatge, del periodisme i del periodisme econòmic.

Quan les opinions sobre el Quimet han estat publicades, es reproduïxen del mitjà de comunicació. Les comunicacions de petit format no publicades s'acompanyen d'alguna il·lustració o fotografia. Cal parar atenció en els seus autors.

En conjunt, el llibre conté anècdotes, humor, anàlisi i en destaquen, sobretot, els valors. El títol «He volgut ser sempre independent i periodista» (Quimet Perramon) reflecteix el principal valor de l'ofici de periodista abans, ara i, possiblement, en el futur.

PRÒLEG

Vull donar-los la benvinguda a aquesta que vol ser *la Casa de tots els Periodistes* i a un acte tan especial com el que ens convoca. El periodista Ryszard Kapuściński deia: «Per exercir el periodisme, abans de res, cal ser bons éssers humans. Les males persones no poden ser bons periodistes». Quimet Perramon reunia aquestes condicions. Jo no el vaig conèixer personalment, però el vaig seguir moltíssim. Vull agrair molt especialment al seu fill, Quim Perramon, i a tota la família, la donació del seu arxiu personal al Col·legi. Des que vam accedir a l'actual Junta de Govern del Col·legi, un dels nostres projectes era fer aquesta feina, recopilar aquesta memòria de l'ofici que són els arxius privats dels periodistes per poder-los tenir aquí perquè els puguin consultar tots els estudiosos, oberts a la societat, però sobretot, perquè les joves generacions de periodistes sàpiguen qui va ser i què va fer en Quimet Perramon, no només amb la seva feina sinó també en vincular-se amb aquest Col·legi que com sabeu, és de col·legiació voluntària. Som com un club que ens ajudem entre nosaltres i que intentem ajudar a la societat a tenir una ciutadania ben informada. Això en Quimet ho tenia molt clar i és bona mostra el seu compromís directe, dedicant bona part del seu temps al Col·legi i al Consell de la Informació de Catalunya, però també com a fundador de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica.

Sense més preàmbuls donem pas a aquest nodrit grup de companys i companyes que ens glossaran la polièdrica figura de l'estimat Joaquim Perramon.

[Paraules de benvinguda de la Degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Neus Bonet, a l'acte d'homenatge a Quimet Perramon amb motiu del desè aniversari del seu traspàs el 19 de setembre de 2017 organitzat per la família Perramon, l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica i el Col·legi de Periodistes de Catalunya]

PART I

HOMENATGE A QUIMET PERRAMON
19 DE SETEMBRE DE 2017

PONÈNCIA MARC

Josep Maria Cadena

Col·legi de Periodistes de Catalunya, 19 de setembre del 2017

Degana, membres de la junta directiva, familiars de Quimet Perramon (sempre en primer lloc Maria, l'esposa), amics i companys tots,

Em pertoca a mi, per raons d'edat i amistat, recordar com a persona a l'amic perdut, i d'entrada he de dir una cosa òbvia i amb la que estarem tots d'acord: Joaquim Perramon era un home excel·lent i un magnífic professional del periodisme català, que ell, amb el seu esforç personal i la seva exemplar constància ajudà a redreçar. Semblava improvisar, però mai ho feia, sinó que es preparava gràcies a la seva magnífica biblioteca que la família, en un gest que honora la memòria del progenitor i és una mostra de qualitat humana, ha donat a Catalunya a través d'aquest Col·legi de Periodistes que ell també contribuï a mantenir viu en moments difícils.

Fent memòria, he de dir que jo no vaig conèixer personalment Joaquim Perramon, i ni tan sols sabia de la seva existència, fins que una tarda, a mitjans de 1966, vaig entrar a la gran sala en la que s'aplegava molta part de la redacció del *Diario de Barcelona* (carrer de Muntaner núm. 49; tot i que s'entrava pel passatge del darrera, que llavors es deia de la Mercè i ara s'anomena de Violant i Simorra) i vaig veure, assegut a una de les dues taules del fons, a un senyor de mitjana edat i cabell grisós, amb ulleres de pasta i bigoti en línia, que s'afanyava a llegir notícies de l'Agència EFE que havien estat entregades en fulls ciclostilats per un ciclista —el senyor Sabroso— que feia rondes periòdiques pels diaris, llavors encara orfes de teletips, i que Paco Ruíz, auxiliar de redacció, havia retallat i, amb una goma grogosa, enganxat per temàtiques a uns migs folis aprofitats de restes de bobines.

La persona m'era desconeguda, però no pas la taula en que es trobava —davant d'una paret en la que penjava el retrat de Joan Burgada i Julià, director del *Brusi* abans i després de la Guerra Civil, monàrquic que saludà l'aixecament del 18 de juliol com a un impuls regenerador—, ja que havia estat el meu lloc de treball durant uns mesos de 1962 quan, sense deixar l'Agència EFE, en que era redactor de segona, vaig incorporar-me al diari —inicialment per a substituir Josep Faulí, que havia demanat vacances per a atendre el naixement del seu primer fill, Jordi, ara arquitecte en cap de les obres de la Sagrada Família—.

Des d'aleshores hi havia hagut canvis i rejuveniment a la redacció, i jo havia passat a encarregar-me de la secció de regional, en lloc de José Lázaro Bayarri —un redactor que es coneixia tan bé la processó de Divendres Sant a Tarragona que, quan l'enviaven a cobrir-la, l'explicava per telèfon al diari des d'una cabina de la Rambla de les Flors de Barcelona—, destinat a cap de Local. Faulí era cap de Nacional (Espanya) i Estranger (resta del món), i com a redactor en cap teníem a Tomás Hernández Cabezas, persona de plena confiança del director Enrique del Castillo. Tomás Hernández em demostrava una gran estima, i com que jo era solter i sense compromís, quan arribava més tard del previst em deia coses com aquesta: «José María, si tienes algún apañó, aprovéchalo, pero avísame por teléfono. Yo te cubriré ante el director, pero dímelo, porque me haces padecer». Disculpeu si m'estenc massa en la descripció de l'ambient, però ho faig perquè, llevat d'uns pocs que quedem, la majoria saben que pertanyo a la prehistòria, però desconexen com era aquesta.

Joaquim Perramon, així com Paco Ruíz que immediatament va cridar-me per a presentar-me al nouvingut, pertanyien a estrats polítics molt allunyats del meu, però encertaren a modernitzar-se en les seves respectives activitats —el segon, veí de Badalona, era corresponsal del diari *El Noticiero Universal* en aquesta ciutat i donava notícies d'incipients vagues i protestes obreres, que si al *Diario de Barcelona* arribaven a sortir eren molt matisades i buscaven l'aixopluc de l'Agència Europa Press—. I quan vaig encaixar per primera vegada la mà de Joaquim Perramon, que estrenyia amb fermesa i ja d'entrada em digué que el tutejés i l'anomenés Quimet, vaig saber que no tindria cap problema amb ell. Jo, donada la meua experiència al diari, em vaig permetre explicar-li que la secció d'Espanya s'omplia primordialment amb la crònica i les notícies que diàriament enviava Luís de Armiñán des de Madrid per mitjà d'un cunyat seu que les dictava per telèfon des de l'ABC

de la capital espanyola, el qual també recitava la crònica de Washington redactada per José María Masip. Tota aquesta al·locució s'anava enregistrant en un disc —jo, quan feia guàrdia de local nocturna, em mantenia a l'escolta per a assegurar que no es produïa cap tall de línia— que després escoltava un mecanògraf (Salvador Corberó primer i Àngel Trull després) que passava la informació a màquina per a, després de revisar-se, anar a les linotípies, des d'on en *Ramonet* (Ramon Bonavia, el gerent) sempre venia cridant que es feia tard i que es perdrien els correus... (Com veieu, més prehistòria).

També vaig afegir, i amb això acabo aquestes primeres impressions, que interessaven els discursos dels ministres econòmics i que resultaven d'obligada publicació totes les notícies sobre els Prínceps d'Espanya Juan Carlos i Sofía, el títol dels quals havia d'anar precedit amb les lletres SS.AA. RR —Sus Altezas Reales—, perquè d'alguna manera s'havia de veure que aquell era un diari monàrquic i, per tant, d'oposició...

Aviat vaig saber que Quimet Perramon i Palmada havia nascut a Sant Adrià del Besòs el 30 d'abril de 1924 —em portava 11 anys, ja que jo sóc del 6 de setembre de 1935—, venia de família de pagès —el seu pare havia tingut vaques que li foren totes requisades durant la Guerra Civil— i havia realitzat activitats comercials. La seva família sempre havia estat el que llavors es deia *gent d'ordre*, i el trasbals polític que representà la confrontació bèl·lica els portà a patir una situació revolucionària que a la petita població a la que pertanyien fou més intensa que a ciutats tan grans com Barcelona. Per això, un cop acabada aquella greu contesa, convertida en una postguerra en que s'establí una divisió entre *bons* i *dolents* i tota la informació pública i privada es trobava manipulada pels guanyadors, no és d'estranyar que ell es trobés al començament entre els del primer bàndol.

Seguí el corrent sense mai significar-se, i dotat com estava d'un agut sentit crític, i destacant des de molt aviat per una visió molt imparcial de la justícia, s'encarrilà cap a les activitats bancàries i el funcionariat municipal. A nivell local dominava aquests dos àmbits, i els mateixos li van permetre descobrir en el seu interior una veritable vocació d'informar acompanyada de l'exigència d'assabentar-se a fons de les notícies que li arribaven i que també anava a cercar. Això el relacionà amb corresponsalies de premsa i el convertí en un informador local que era *de fiar*, com llavors es deia. Això, que tenia els seus avantatges de cara a la seva formació, el portà a ésser valorat pels que manaven com a una persona útil per als seus interessos. I ell, gairebé per inèrcia, perquè això era el que s'havia de fer dins de

l'ambient al que pertanyia —dit en poques paraules: era de Falange—, es trobà acceptant el lloc de cap d'Informació de FET i les JONS.

Això passava cap a l'any 1952, quan ell tenia vint-i-vuit anys. Succeí aleshores que, dins del sistema periodístic llavors vigent, en que hi havia una Escuela Oficial de Periodismo a Madrid que dirigia el director general de Premsa Juan Aparicio —que establiria una secció de l'escola a Barcelona, de la que es faria càrrec Claudio Colomer Marqués en un espai del Ateneo Barcelonés que presidia Pedro Gual Villalbí—, es creà un curs especial d'estiu per a habilitar a persones que treballaven com a periodistes però que no figuraven al Registro Oficial de Periodistas (ROP) i que, per tant, no disposaven del carnet oficial que autoritzava a exercir la professió. I com que Quimet Perramon tenia vocació periodística, suposo que va moure els fils que ell podia tocar i seguí el curs, pel que aconseguí el número de ROP 2.779, dins de la mateixa promoció que Andreu Avel·lí Artís *Sempronio* (núm. 2.735), Luís Ezcurra (núm. 2.751), Nèstor Luján (núm. 2.763) i Fèlix Tejada (núm. 2.795), per a dir els noms d'uns quants, en un aiguabarreig en que es trobaven persones molt diferents amb trajectòries personals molt dispars que d'una manera o altra havien de contemporitzar amb la situació general que es vivia i que anava per a molt llarg.

He de dir que tota aquesta informació del meu nou company de redacció no em va fer molta gràcia, perquè jo, passerell com era, tenia exigències de purisme. Però en aquest punt vaig tenir la sort de parlar del tema amb Josep Faulí —ell pertanyia al segon curs de l'Escola de Periodisme i jo al quart, i era més experimentat i molt més *de pedra picada* que jo—, que m'elogia Perramon com a persona i crec que m'explicà que la qüestió de Falange era aigua passada, que l'interessat havia tingut la valentia de dimitir del càrrec, cosa que llavors, i potser també ara, resultava una mena d'heroïcitat política. I Faulí —qui, per cert, dimití unes quantes vegades a la seva vida— no m'enganyà, perquè ja des de les primeres nits de guàrdia vaig notar que Quimet em captivava, ja que era eficient en tota feina que li encomanaven i no perdia pistonada a les converses de redacció que hi havia en certs moments de lleure, en els que es parlava de tot i, fins i tot, s'improvisaven uns ressopons que eren com una mena de paròdies dels dinars oficials de la llavors molt ben vista Llave de Oro, en els que nosaltres ens atorgàvem *ganxos de plàstic*.

Falta peu foto

Amb Perramon vaig conèixer al *Diario de Barcelona* de 1966 a 1977, 10 anys en els que la vida col·lectiva anà evolucionant a millor, i en els que com a periodistes vam avançar, crec jo, en la nostra voluntat de servir amb més eficiència a la societat catalana. Mort Enrique del Castillo tinguérem com a directors José Tarín-Iglesias, Manuel Martín Ferran i Josep Pernau, amic nostre al que deixàrem Josep Faulí, Quimet Perramon, Josep Maria Orta i jo per anar a engegar l'aventura de l'*Avui*, en la que Quimet, donats els seus coneixements econòmics, demostrà ésser un primer espasa en la matèria, i a la vegada, amb la seva manera de fer, promogué el canvi dins d'una especialitat periodística que podia ser molt rentable per als que la practicaven (suposo que tothom m'entén), però que precisament per això, els que empenyíem amb aires nous —em refereixo al Grup Democràtic de Periodistes, en el que Faulí i jo formàvem part del nucli promotor—, volíem reformar.

Altres amb més autoritat i coneixements que jo parlaran d'en Perramon com a periodista econòmic català. Josep Faulí, en el seu llibre pòstum *Els catalans de biaix*, deia d'ell que «feia parlar en català a tots els llops forasters de la banca i la indústria. *L'Avui*, sempre *L'Avui*. Amb ordinador o sense. En nòmina o fora. Amb els de sempre o els de després. Santa continuïtat».

Jo, que vull aportar testimonis professionals, desitjo esmentar tres coses. Les dues primeres són de caire col·legial, doncs fan referència a aquesta casa que ens acull. L'una és de quan van venir unes eleccions i jo creia que havíem de realitzar-se activitats més compromeses dins de la junta directiva. Quimet Perramon acceptà el meu prec de presentar-se com a secretari. Guanyàrem i exercí el càrrec amb dedicació i eficàcia. Els temps eren emboirats i viatjà a Madrid per a resoldre el millor possible per a tots el tema d'una assegurança professional que anava a perdre's, i obtingué uns diners compensatoris i equitatius per a tots els afectats. L'altra és de quan des de Barcelona férem possible que la FAPE revisés la situació d'antics periodistes de tota Espanya que havien quedat exclosos de les associacions l'any 1939 i que, ja grans i necessitats, no podien gaudir dels beneficis corporatius que llavors hi havia. Com que existia el perill que es cometessin injustícies, vam aconseguir que cada associació formés en el seu si una comissió avaluadora, i que el que aquestes decidissin ho respectés el conjunt d'associacions. D'aquesta manera, fent confiança a les altres associacions, obtinguérem que aquestes ens la fessin a nosaltres, que creàrem una comissió presidida per mi i integrada per gent ben disposada, que immediatament va reconèixer els drets de *Tísner*, *Centelles*, *Eroles*, *Miravittles*, *Lladó*, *María Luz Morales*, *Jordi Jou* i molts altres. Les juntes ho van aprovar i Quimet Perramon, com a secretari, signà els corresponents certificats que donaven dret al ROP, a l'entrada a l'Associació i a l'ús de metges i farmàcies.

I ara el tercer cas, amb el que acabo. Faulí i jo, a més de Josep Maria Orta, volíem que Quimet Perramon vingués amb nosaltres a *L'Avui* fundacional. Els dos li parlàrem per separat, i no tinc inconvenient en explicar que els arguments de Faulí foren millors que els meus. Però el principal que jo li vaig exposar va ser que aviat arribarien les juntes generals dels grans bancs i les empreses més importants, que facilitaven als periodistes econòmics pàgines senceres de publicitat, a més de convidar-los a tots ells a espectaculars dinars —una anècdota, el banquer Aguirre en un d'aquests dinars amb periodistes, mirant la carta, els digué: — ¡Vaya, la langosta está

a tres dígitos! Yo tomaré langosta; ustedes, por favor, también—, i és clar, si ell representava a *L'Avui*, arreplegaria aquestes pàgines que lliuraria a l'administració del diari, que les facturaria a preu de tarifa, sense pagament de comissions. Era una bona injecció de diners per a una empresa que començava amb una economia molt fluixa. I Quimet Perramon, que ja estava disposat a venir, em confirmà la seva incorporació i, amb un somriure dels seus, que demostrava que em veia venir de lluny, m'assegurà que per ell no es perdria cap pàgina de publicitat econòmica. I així va ser, sense que ell i jo hi guanyéssim res materialment parlant, érem així. Gràcies Quimet, allà on siguis!

UN OCELL DE BOSC

Joaquim M. Perramon Ayza

En representació de la família del Quimet dono les gràcies a tots els assistents i els companyes i companys del Quimet gràcies al qual aquest acte ha estat possible. En particular la Maite Coca, la Montserrat Rius, la Carne Teixeriro del la comissió organitzadora així com als ponents.

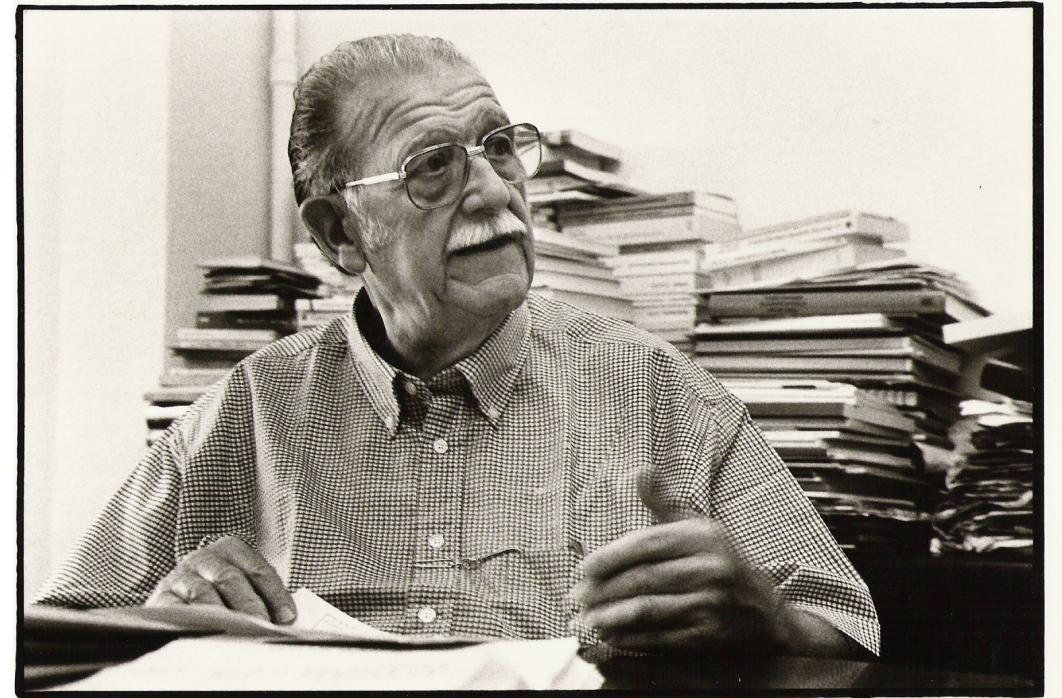
Permeteu-me també que expliqui molt breument alguna aspecte de la vida del Quimet fora de l'àmbit periodístic, concretament el familiar i l'adrianenc, que possiblement no es tractin en les intervencions de l'acte del Col.legi.

Al Quimet la seva mare el definia com un **ocell de bosc**. Aquest era el principal tret del seu caràcter. Necessita viure en llibertat. No se'l podia tancar en una gàbia. Una de les conseqüències d'això és que tenia el seu espai i defugia el protagonisme. «L'home discret» titulà Josep Parnau la necrològica que li dedicà al Quimet.

A l'ajuntament de Sant Adrià, un poble llavors petit, era el pal de paller. Perquè? Dons perquè era una persona formada, llesta, honesta, tocava de peus a terra i tenia una visió molt més àmplia que l'àmbit local

Quan va morir aquell «home discret» i prou savi, tots els alcaldes vius de Sant Adrià estaven al seu enterrament, els de la democràcia i els del franquisme. I el seu reconeixement no s'acaba amb els alcaldes. L'interventor de Barcelona, Sr. Lluís Mata, que molts anys abans havia estat interventor a Sant Adrià deia del Quimet que havia estat el seu mestre. Com a funcionari en Quimet també va ser una referència per molta gent.

Com a fill, espòs, pare i avi segueix predominant l'ocell de bosc. Com a fill, amb molts anys, 10, 12, s'alliberà intel·lectualment. Curiós i treballador fou un alumne destacat a l'Institut Albeniz de Badalona. Explicava que allà va aprendre que la terra girava al voltant del sol i que explicant-li després al seu pare aquest no ho va valorar massa. L'avi, pagès —una bellíssima persona però essencial— vivia en una l'agricultura que ja existia abans que es conegués que la terra voltava el sol.

CIC 97/98 Al meu fill Quimet
del meu pare Quimet

A casa dels pares, li va tocar treballar netejant les quadres. Allà el mestre era l'avi a qui li corresponia munyir les vaques, per a la qual cosa és necessita habilitat. En canvi en Quimet va arribar a ser el secretari del Sindicat de Pagesos. L'admiraven i potser seria més precís parlar de devoció que d'admiració. A final de la seva vida deia l'avi que en Quimet li havia fer de pare i no a l'inrevés, com era natural.

I devoció també la que tenia en Quimet pel seu germà que l'autoafirmació i les seves qualitats el van portar cap a la tecnologia. En Quimet era molt de lletres i les màquines se li rebel·laven obstinadament.

La Maria, un altre ocell de bosc. Un altre tret bàsic del caràcter del Quimet era la curiositat. Una curiositat que podia ser elevada i portar-lo a l'anàlisi. Per exemple, perquè la Maria escollia un determinat color de llaç — vermell, blau cel, blanc...- per a recollir-se els cabells en una decisió clarament intuïtiva? Amb preguntes com aquesta i tenint en compte que cap ocell de bosc va engabiar l'altre mantenint-se lliures, us podeu imaginar que la relació entre els dos ocells de bosc va ser molt intensa.

I l'ocell de bosc com a pare? Doncs 'viu i deixa viure', amb un sol requisit: s'havia de treballar, que en el nostre cas era estudiar. L'ocell de bosc avi no solament es quedà amb 'viu i deixa viure' sinó que va fer un pas cap el 'bon viure'. Tots els nets van ser batejats a casa amb una gota a la llengua de Dom Perignon en el transcurs d'un apart preparat per la Maria.

En fi, aquesta és la síntesi familiar d'un home molt lliure, curiós i treballador com a forma de lluita i tirar endavant amb honestedat.

Sempre va estar lligat a Sant Adrià. Va néixer en una família de pagesos, això vol dir que li va tocar treballar netejant les quadres. Allà el mestre era l'avi a qui li corresponia munyir les vaques, per a la qual cosa és necessita habilitat.

Va arribar a ser el secretari del sindicat de pagesos i també es va incorporar a un ajuntament llavors molt petit. Allà va ser el pal de paller de l'ajuntament. Perquè? Dons perquè era una persona formada, molt llesta, honesta, que tocava de peus a terra i amb una visió molt més àmplia que l'àmbit local

Quan va morir tots els alcaldes vius de Sant Adrià estaven al seu enterrament, els de la democràcia i els del franquisme. També hagués estat l'alcalde republicà- el Sr. Micheli del que era amic si hagués viscut.

Però el seu reconeixement no s'acaba amb els alcaldes. L'interventor de Barcelona, Sr. Lluís Mata, que molts anys abans havia estat interventor deia del Quimet que havia estat el seu mestre. Com a funcionari en Quimet va ser una referència per molta gent

LA PERSONA

Ocell de bosc + curiositat per tot (perquè la Maria porta un llaç vermell?, perquè jo soc calb?)

Ocell de bosc: caràcter independent

Curiositat: treu profit de l'experiència que és molta

Mirada molt àmplia la qual cosa va estupendament per entendre l'economia. (complexitat)

També la curiositat té a veure amb la seva mort. Al final dels seus dies s'identifica amb el llibre Palomar d'Italo Calvino. Palomar — home curiós — fa memòria i entra a veure el que a passat en un determinat temps però el temps passat amb la seva curiositat infinita es dividia en divisions infinites. És en aquell moment, en entrar en aquell infinit, que Palomar mor.

En Quimet mor nu, per tant descalç, com aquells que preveuen la mort d'una manera clara. No va acumular riqueses. Va tenir com a voluntat no necessitar mai l'ajut de cap familiar i fins i tot va deixar pagat el seu enterrament. En no tenir res, també va entendre que no havia de fer cap testament. Va deixar, això sí, una herència humana colossal.

EL QUIMET DEL BRUSI

Josep M. Orta

Vaig entrar a fer pràctiques al Diario de Barcelona de la mà de Josep Pernau a començaments del anys setanta. Jo devia estar fregant els vint anys. A la vella redacció del carrer Muntaner em vaig trobar companys de l'escola de Periodisme de l'Església, professors... Començàvem una vida professional amb l'aspiració de canviar el món a través dels diaris.

Suposo que em van presentar a tota la redacció i em vaig començar a fer pràctiques a la secció amb en Josep Maria Cadena. Els vells —o sigui els que tenien més de quaranta anys els consideràvem —ingènuament— productes del franquisme passaven desapercebuts i no els hi feia massa cas després de les protocol·làries presentacions.

El tres mesos vaig tenir la sort de quedar-me al diari però en la secció de compaginació. Aquesta feina va propiciar que conegués el món del diari, els que treballaven en altres seccions, els veterans -uns fills del règim- i d'altres que a poc a poc vàrem anar descobrint que des de la seva taula tenien uns objectius semblants als nostres i també lluitaven -amb una manera sibil·lina però de ben segur mot més eficaç- per canviar les coses.

Entre aquest hi havia una persona que s'amagava dins una muntanya de papers, dossiers, llibres i sols se li veia del front cap amunt. Estava en la gàbia de la secció d'internacional i era el responsable d'Economia. Era un periodista discret que se l'havia de descobrir o —segurament— que posava tots els hams perquè els joves el descobríssim. Tenia en contra que els temes que tocava als joves ens interessaven ben poc. En canvi els que treballàvem de nit vèiem que sovint feia petar la xerrada amb gent com el Faulí o el Cadena que «eren dels nostres».

No recordo exactament com va anar però de ben segur es devia afegir al sopar que normalment feia amb en Pau Camps. Va ser un gran descobriment. Amb els seus mostatxos i sobretot amb uns ullets petits molt expressius vàrem anar descobrint una persona impressionant. Vàrem saber del seu

amor per Sant Adrià i de la feina que feia en l'Ajuntament. Ell era discret però d'altres ens van advertir que en un món, el del periodisme econòmic, que molts no tenien les mans no massa netes ell portava una lluita personal per dignificar aquesta informació. Les prebendes que donaven els bancs després de les seves juntes d'accionistes -bé fos publicitat o altres coses- les lliurava als responsables del diari i l'únic que es quedava eren els papers, dossiers o llibres que anaven amuntegant-se en la seva taula fins a fer-lo desaparèixer. Això sí, un cop l'any feia neteja relativa per què buidava la seva taula i omplia un taxi per emportar-se'n tots els papers a casa seva.

Pel número 49 del carrer Muntaner rebia visites de joves economistes que després van revolucionar la vida econòmica del país que aleshores ocupaven càrrecs intermedis en les seves empreses i que posteriorment van ser molt rellevants. Com en el diari no hi havia espais massa idonis per rebre visites amb una certa discreció sovint les reunions es feien a l'hora del sopar i com no va tardar en què habitualment sopessin junts ens incloïa a la reunió.

Una de les tasques per modernitzar la professió que va fer i que sols al cap d'un temps i de forma indirecta ens vàrem assabentar per boca d'altri és el mestratge que va desenvolupar entre els joves periodistes que es dedicaven a la informació econòmica i que tampoc se sentien còmodes en la manera que es tractaven aquestes notícies. A poc a poc aquest companys d'altres mitjans també el van anar descobrint i van comprovar que com a periodista veterà se'n podien aprofitar dels seus coneixements. Mai tenia un «no» per orientar-los i ajudar-los a interpretar determinats fets i a poc a poc es va configurar un grup de periodistes que es reconeixien deixebles seus.

Un dels records que m'ha quedat d'aquella època va ser la seva participació en la vaga per la detenció de Josep Maria Huertas Claveria i la manifestació que un diumenge el matí un bon grup de periodistes vàrem fer davant la Model. Hi havia una certa inquietud perquè no «haguéssim de córrer». Vàrem demanar permís per veure el company empresonat i ens van dir que sols el podien veure les autoritats. Va ser Sempronio qui va fer valer el seu càrrec de cronista oficial de Barcelona per poder accedir a comunicar amb Huertas mentre nosaltres l'esperàvem a la porta. Al final el Quimet ens va dir «veus com no ha passat res».

La família era massa important per ell per a no compartir-la amb els seus amics. Així vàrem conèixer aquesta dóna impressionant que és la Maria,

els seus viatges al carnaval de Venècia o com creixien els seus fills. Ens va portar a casa seva i a un restaurant de Sant Adrià que s'estima molt i que ja és popular en una part significativa dels periodistes econòmics del país que n'hi diu el pulpeiro. El Quimet era un gourmet de la cuina tradicional, des de les sardines a la brasa d'algun bareto de la Barceloneta fins els llocs on els «pijames» estaven en la carta..

Vàrem marxar junts del vell *Diario Barcelona* poc abans que la propietat dilapidés el capital que s'havia aconseguit i el paper que el mitjà tenia en la societat. El Quimet i jo vàrem abandonar —amb uns quants més— poc abans el Brusí per —de la mà del Faulí i el Cadena— embarcar-nos en l'aventura de tornar a fer un diari en català, l'Avui.

Decididament Joaquim Perramon Palmada era un home que se l'havia de descobrir i jo vaig tenir la gran sort de fer-ho i gaudir-ho.

L'ASSOCIACIÓ DE PERIODISTES D'INFORMACIÓ ECONÒMICA A CATALUNYA

Maria Teresa Coca

És difícil parlar de la igualtat de gènere i no caure en estereotips ni anar abanderant el feminisme entossudit. Però la feina és fa menys feixuga si es tracta de parlar de l'època en què moltes periodistes vam irrompre a les seccions d'Economia de diversos mitjans. Si la memòria no em falla ho podríem situar a mitjans i finals dels 90. Feia gairebé una dècada que les fornades d'universitaris que sortien llicenciats en periodisme estaven ja plegades de joventetes, érem majoritàries a les classes. I ens vam anar incorporant poc a poc a diaris i agències —veig algunes cares d'aquella època aquí a la sala- i per atzar o gràcies a les beques per a estudiants —un invent d'aquelles dates- en molts casos vam anar iniciant la nostra trajectòria professional en ocasions amb treballs relacionats amb l'economia i anys després, pocs, vam anar a parar a les seccions d'Economia governades en tots els casos per redactors.

Era quan anàvem a cobrir actes diversos, que coincidíem amb el Quimet. Primer un pensava: que important deu ser perquè veies com presidents de bancs i caixes, consellers delegats de grans empreses, líders de patronals i sindicats... i d'altres àmbits econòmics el saludaven efusivament i de manera molt cordial. I llavors arribava el moment en què la sort feia que poguessis seure al seu costat i —com ha dit la Marga— amb un somriure al rostre i amb ganes de xerrar et preguntava ... Tú ets... ? I així començava una molt bona relació que el Quimet gestionava de manera exemplar. No us enganyo si dic que jo ho vaig tenir més fàcil perquè el Quimet havia treballat al Diari de Barcelona amb el meu pare i en saber-ho tot van ser complaences. A més jo havia fet una curta beca a la secció de compaginació de l'AVUI i en la gàbia d'enfront estava el Quimet. Allà, cada tarda. Recordo que sempre, sempre, teclejant la màquina d'escriure, ràpid, amb una capacitat de treball també exemplar.

T'explicava que havia esmorzat amb un, dinat amb un altre i que a la tarda igual havia d'anar a algun acte o a sopar o trucar a algú per preguntar alguna cosa.

També va passar de becaria per l'AVUI, l'Anna Farrero. I hem estat parlant d'aquest acte i del Quimet. Ella em deia l'altre dia: el meu primer contacte amb una secció d'economia va ser com a estudiant en pràctiques (dues setmanes) a l'Avui.

I allí vaig coincidir amb el mestre Quimet. Llavors, jo molt jove, no era conscient del privilegi. Em va acollir, em va explicar, em va ensenyar coses, totes noves i van ser dues setmanes intenses. I allí també vaig coincidir amb el Xavier Horcajo i la Montse Baldomà.

Després quan portava més temps exercint ja de redactora a TV-3, vaig anar coincidint amb ell i el tracte rebut va ser sempre exquisit. Cal dir que en aquells anys en que hi havia poques noies/dones a les seccions d'economia sovint t'havies d'escoltar comentaris que ara han (pràcticament) desaparegut del dia a dia.

Però mai del Quimet, ans el contrari. Ell et tractava com a persona, com a periodista sempre amb «carinyo», sempre amb respecte, sempre amb un consell si el volies, sempre amb aquella seguretat del que sap de què parla i amb uns arguments espectaculars.

Encara tinc gravades en la memòria algunes converses amb ell i és amb el pas dels anys, que veig molt més clar el gran privilegi que va suposar ser «batejada» com a periodista d'economia per un HOME BO, professional i molt respectuós amb els companys.

Perquè sí, jo ho he de dir també, no aconsegueixo recordar d'ell crítiques a d'altres companys de professió i, diré més, era un gran corporativista. Si avui encara existeix la Associació de Periodistes d'Informació Econòmica de Catalunya —encara que he de reconèixer que ara mateix la tenim en stand by perquè no donem l'abast— és gràcies al Quimet, no només per ser-ne un dels impulsors sinó també perquè en una situació molt crítica que es va viure i que l'abocava a la desaparició, ell va agafar-nos i ens va empènyer a resoldre diferències i tirar-la de nou endavant.

L'altre dia comentava amb el Carles Canals sobre els inicis de l'APIEC. M'explicava que eren 4 promotors inicials amb continuïtat: Josep M Cortés (Correo Catalán, breument Expansión després) Jordi Fortuny (TV3), Isidre

Ambrós (Vanguardia) i jo (Europa Press). Numèricament eren potser 30 o 40 a molt estirar els periodistes dedicats a economia a Barcelona. Quan ho tenim molt i molt perfilat, vam començar a buscar suports.

A tots ens va semblar que el president ideal era Quimet, per edat, bonhomia i ser d'un mitjà 'neutral' o 'inofensiu' pels poders econòmics. Va acceptar entusiasmat. Va ser un encert. Sense ell, no hauria sobreviscut. El més important és que sempre va buscar i aconseguir harmonia i consensos entre els periodistes, em recordava Canals.

I si parreu amb uns i altres, molts avui aquí, veureu com tothom coincidirem. El mestre Quimet, ja heu vist que és una expressió entre nosaltres. L'Esther - com l'Anna- em deia que el Quimet mai tenia un 'no'. Que ens va acollir a totes com un redactor més, sense distincions. Em venen a la memòria converses que a vegades teníem al sortir d'un acte o a l'endemà: «sort que ahir el Quimet em va donar un cop de mà»

o a vegades «he de quedar un dia amb el Quimet perquè m'expliqui com interpretar els comptes del banc». O si el trobàvem igual era el moment per plantejar-li: Quimet a qui truco que sàpiga de comerç, o de finances...?? tant donava, ell estava especialitzat «en tot», i el millor era que el consell anava acompanyat d'un: «digues que truques de part meva».

I en les èpoques més tardanes, quan els que treballàvem a l'AVUI l'esperàvem els divendres a la tarda. El millor era quan deia... hem d'anar a dinar. O sí, el Quimet i la gastronomia. Casa Amalia, Can Ravell, L'Amaya, la Puda d'en Manel... i la guinda d'una trobada amb ell ja era quan deia «ah

Caricatura de Manuel Puyal.

!! la Marieta també vindrà!!». Fa pocs mesos, quan ja preparàvem aquest tan merescut homenatge, em va venir a la memòria el que en podríem dir el bateig «culinari» del Quimet. Estava jo a la redacció, amb aquella jovenalla que m'envolta, en una tarda xafogosa plena de notícies proprocés, bé a EL MUNDO, més aviat contraprocés, i davant la desesperació de la jornada un va dir a l'altre... «esto se merece un pirata». I llavors se'm va aparèixer la imatge de La cova fumada, al carrer Baluard de la Barceloneta, on es van inventar les «bombes», per cert. El Quimet segur que ara s'hagués izat en abanderat contra la gentrificació del barri perquè com diu aquesta jovenalla a la que m'he referit quan algú li cau bé i se l'aprecia molt i si l'haguessin arribat a conèixer: Es un grande Quimet, es un grande!

RECORDS DE L'AVUI I LES PRIMERES DONES A LA INFORMACIÓ ECONÒMICA

Marga Moreno

A l'AVUI del Quimet hi havia un ascensor. No vul dir l'ascensor que ens pujava a la sisena planta. Sinó un sistema de «politges didàctiques» que feia que els pipiolos que entràvem sense saber res o molt poc acabéssim escrivint textos mínimament decents. I fins i tot que els que no proveníem del món del periodisme (filòlegs, historiadors...), que havíem accedit al diari com a auxiliars, com a aprenents, i que picàvem o corregíem textos o tallàvem teletips, acabéssim sent periodistes de ple dret. I és que teníem els millors mestres. I un d'ells era en Quimet.

Tinc molta nostàlgia d'aquell acompanyament, que consistia en una barreja de correccions afectuoses i de llançaments de principiants a la piscina dels temes espessos, amb la generositat de donar-te'n els contactes i de felicitar-te si l'article havia triomfat. Jo, que venia d'entrevistar poetes, em vaig trobar el primer dia que vaig treballar a Economia obrint secció amb una polèmica sobre el preu de la gasolina. No ho oblidaré mai. I els lectors crítics em sembla que tampoc.

Aquest mestratge per part dels veterans no sols era periodístic, sinó que també ens iniciava en una cultura de reivindicacions laborals i socials. El Quimet havia viscut el tardofranquisme, la transició, havia hagut de bregar amb personatges pintorescos o directament indesitjables. I això l'havia fet savi, amb el mèrit afegit de mantenir un esperit pur i net, sempre sorneguer desde una distància sana. En sabia, de la premsa, de la vida i de les relacions, de la necessitat de diluir jerarquies i d'esquivar dirigismes. En definitiva, de navegar al costat dels poders sense empastifar-se'n.

L'enyorança és inevitable si ho comparem amb el moment actual, en què ens ve tot predigerit i en què fer periodisme cada cop és més difícil perquè, al costat de la precarietat, la gràcia ja no és donar la notícia contrastada i amb estil, sinó oferir-la una dècima de segon abans que el

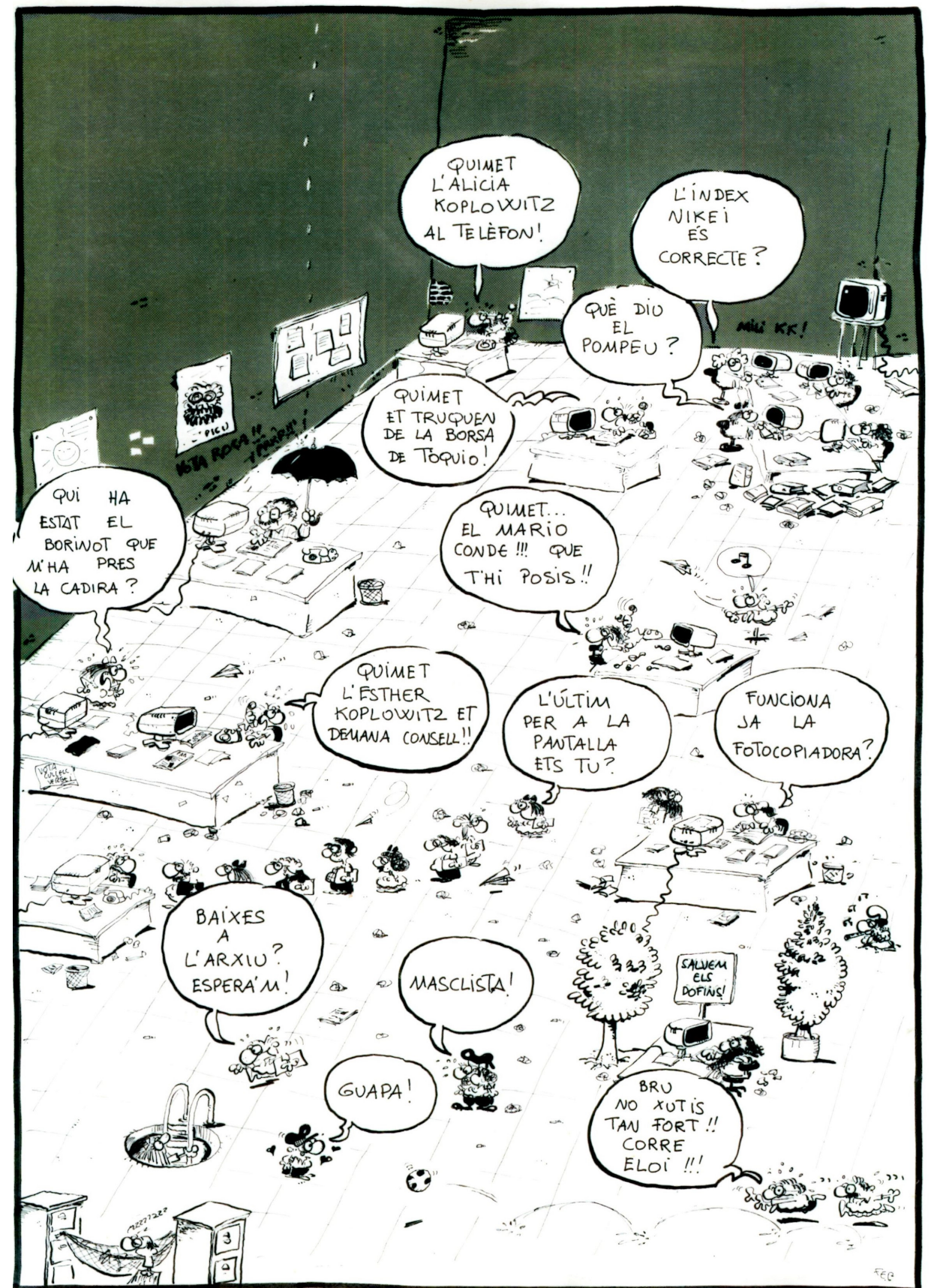
teu competidor i amb el titular més cridaner. Em pregunto què en diria, el Quimet, de l'acceleració de la informació, de la dependència de Sant Google, del sensacionalisme rampant, dels filtres interposats i del mercat negre de venda d'ànimes de professionals del sector...

Algunes coses han anat millorant, és cert. I la tecnologia, en essència, és cosa bona. Però moltes millores es van engegar aleshores. Aquells van ser, per exemple, els temps en què les dones vam anar conquerint les seccions d'economia, fins aleshores acaparades per senyors entrajats i encorbatats. La pionera havia estat la Maite Coca, que ja era veterana quan altres vam començar a aterrar en aquella secció. Ara, diria que al sector hi ha paritat. O potser ja som majoria.

La redacció de l'AVUI d'aquells anys era precària. Les cadires, coixes i estripades. I els ordinadors, cafeteres que es penjaven ara sí, ara també. Al Quimet l'era d'internet el va atrapar tard, però ell, fins i tot després de jubilat, va continuar bregant amb els nous sistemes per escriure els seus articles, que va lliurar puntualment fins ben bé els seus últims dies.

Els divendres, especialment durs perquè havíem de deixar tancades un munt de planes, eren el dia del Quimet. Venia a la redacció, un indret i un ambient que sospito que trobava a faltar, per escriure el seu article del cap de setmana. Arribava amb el pas vacil·lant que li permetien els ossos cansats, carregat de diaris, i s'asseia entre nosaltres, a la secció, amb un somriure al rostre i amb ganes de xerrar, de comentar temes, d'organitzar trobades davant d'un bon plat de sardines a la brasa...

El Quimet era més que un periodista. Era una bona persona en un món de punyalades. Recordo que en un text que vaig escriure per a la seva necrològica vaig dir que sempre recordaria el seu posat de gitano murri que va saber viure sense pertànyer a ningú. Un esperit lliure, a peu de carrer, fidel només als seus amics i a la dignitat de la professió. Gràcies per tot el que ens vas deixar, mestre.

LA SAVIESA DEL MESTRE PERRAMON

Andreu Missé

D'entrada voldria començar deixant constància de que per mi en Quimet Perramon va ser sempre un mestre de periodisme. Un referent de comportament i dignitat de la manera como exercir la professió. Això pot semblar estrany perquè sembla difícil parlar de mestratge quan no vaig treballar mai amb ell. Però aquest sentiment de reconeixença de la seva autoritat moral i professional el compartim molts companys, com en Xavier Vidal-Folch, que vàrem tenir la sort de contar amb la seva amistat durant molts anys.

Hi ha una generació de periodistes que tenim un especial deute d'agraïment i reconeixença amb en Perramon. Som els periodistes que vàrem començar a fer informació econòmica a finals dels anys 70 quan gairebé no existia aquesta especialitat. Abans els professionals que feien informació de les empreses i dels bancs eren coneguts com periodistes financers. Era un cercle reduït i tancat que tenien una vinculació bastant estreta amb les empreses que els feia molt difícil fer una informació independent.

En aquell escenari en Perramon, (1924 -2007), encara que per edat pertanyia a una generació anterior, va saber marcar les diferències i actuar de manera professional exemplar. La seva manera de fer va significar un tall net amb el passat i va desenvolupar una manera de fer informació econòmica amb rigor i absoluta integritat. En aquell context els nous mitjans de comunicació, que havien aparegut amb la democràcia, érem mirats amb certa desconfiança i en certa mesura estàvem una mica sota sospita. En Quimet ens va introduir en aquell món, ens va presentar als directius, va respondre per nosaltres, ens va avalar i va donar garanties de la nostra seriositat professional.

En Perramon havia començat com a periodista econòmic quan ja tenia més de 40 anys al *Diario de Barcelona* al 1966. La seva anterior professió, de

corresponsal de banca, l' havia dotat d'una capacitat especial per entendre els assumptes econòmics i financers. En la redacció d' aquell diari aviat va aconseguir una molt bona reputació, no tan sols pels seus coneixements econòmics sinó sobretot per seu gran sentit comú i profunditat de les seves reflexions deontològiques. Com em deia l' Antonio Franco en una conversa personal, «al *Diario de Barcelona* en Perramon era com el nostre conseller espiritual». Després a l' abril de 1976 va ser un dels entusiastes fundadors de l' *Avui*, com a cap d' Economia.

Quan el vaig conèixer, a finals de 1978 poc després del naixement de *El Periódico de Catalunya*, en Quimet ja tenia més de 50 anys, estava en la seva plenitud professional. Jo ho ignorava tot. Vaig començar a descobrir l' existència de les memòries de les empreses, entendre els comptes de resultats, la importància de les auditories o de les condicions laborals dels treballadors. En aquesta tasca de entendre i descobrir les interioritats de les companyies sense perdre de vista la realitat social em va ajudar molt.

Tots esperàvem al final de les conferències de premsa per sentir la seva pregunta definitiva que feia el discret Perramon. Eren preguntes que plantejava les qüestions de fons i que contextualitzaven els fets. En Quimet tenia formació econòmica, ofici de periodista i sobre tot molt sentit comú. Feia poques preguntes però tothom les esperava perquè ens permetia veure els aspectes fonamentals del exercici de la companyia o les explicacions d'una determinada operació financera. Sabia preguntar les coses més delicades i compromeses sense que ningú es pogués sentir ofès i amb un somriure final que feia molt difícil no contestar degudament. La veritat és que moltes vegades gràcies a les seves preguntes ens venia la inspiració per enfocar i desenvolupar els nostres articles.

Per als que començàvem va ser una ajuda inestimable contar amb un mestre que tingués memòria històrica, que conegués l' origen de les empreses i d'on procedien els directius. Eren uns coneixements que ens regalava i que van ser fonamentals per comprendre el món sempre tant hermètic de les relacions econòmiques.

Gràcies al seu caràcter afable era molt fàcil apropar-se i fer-li les preguntes més bàsiques sense preocupar-nos que quedés en evidència el nostre desconeixement. Vaig tenir moltes i llargues converses amb en Quimet especialment en el viatges on teníem ocasió de parlar amb més profunditat dels assumptes que ens preocupàvem. Vàrem establir una relació molt

Amb Llorenç Gomis, president del CIC i Cristina Dacruz (Col·legi de Periodistes).

afectiva que estava alimentada per la seva generositat. Ja jubilat, vàrem continuar les trobades durant molts anys amb uns dinars que organitzava el company Sebastián Tobarra i que també venia en Josep Maria Cortés.

En Perramon va prestar molts serveis en l'àmbit professional. Va ser secretari de la primera junta democràtica elegida de l'Associació de la Premsa, el primer president de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica de Catalunya i secretari general del Consell de la Informació de Catalunya. Europeista convençut va escriure el llibre *La petita i mitjana empresa i el Mercat Comú*. En definitiva, un periodista honest, rigorós i compromès amb la llibertat d'expressió que feia un periodisme guiat sempre per l'ètica.

BIGOTI DE CORONEL BRITÀNIC

Josep Maria Ureta

Quan saps que has de fer una intervenció pública per parlar d'una persona apreciada y en presència d'altres que també en diran la seva, hi ha l'opció de no voler ser original i limitar-se a col·leccionar el que altres han dit per veure si hi ha coincidència o s'hi pot afegir alguna cosa més.

En l'acte que s'ha preparat amb tant de temps per recordar en Quimet Perramon i agrair-li que no fos com els seus coetanis de professió i hagués tingut la cura de ser endreçat amb tot el material de feina, em sembla adient recuperar articles i xerrades que parlaven d'ell, en els homenatges que va rebre al llarg de la seva activitat professional.

He col·leccionat un reguitzell de qualificatius: tímid, modest, treballador (sense presumir-ne), humor, honestat, solidari, lluitador. Ho diuen companys periodistes de diverses èpoques i molt variada trajectòria professional.

I ell, ¿com es veia a sí mateix? Quan li vàren donar la medalla Macià, el 1997 (per trajectòria professional/ laboral) va dir que els seus eixos en l'exercici del periodisme eren la independència i fer-se entenedor. De la primera no conec cap periodista que assumeixi que de vegades ha perdut aquesta obligació. De la segona sí que hi tinc molt a dir: el Quimet era essència de periodista, perquè sabia que per fer-se entendre el primer que calia era evitar fer-se el presumit. Aquest ofici de comunicar es així de senzill i difícil, perquè requereix no perdre de vista que el lector (oient o espectador, tan se val) el primer que vol és entendre. I perquè t'entenguin abans has de saber preguntar i assimilar.

He compartit amb en Perramon moltes trobades amb empresaris, sindicalistes, acadèmics i polítics. ¿Sempre hi sabia estar! L'ofici de preguntar sense adornar-se, sent escrupulós amb els termes, un punt sever (també en sabia, de treure l'exigència) si es fugia d'estudi, tornar-hi quan els altres ja havien fet la seva pregunta... Aquest era el Quimet. No m'extranya

que ara poguem disposar de tota la saviesa que havia retallat i posat en carpetes. S'intuïa que no preguntava per quedar bé ni cridar l'atenció. Escrivia senzill, directe, pausat.

Hi ha una segona característica del Quimet que de ben segur ha mogut a tanta gent a participar de l'homenatge al Col·legi de Periodistes. Era un home integrador, en sentit ben ampli del terme. De país, de professió, de generacions. Va ser la baula discreta que va unir un vell periodisme tardofranquista i les noves generacions, orientades a pràctiques professionals de referent europeu.

Caricatura de Gin; Jordi Ginés i Soteras. Un company d'ofici, de metàfora fàcil, deia que en

Quimet gastava un bigoti de coronel britànic retirat. Ho veig encertat. I què feien aquests militars al servei de sa majestat? Aportar escepticisme, bonhomia, i un fantàstic sentit de l'humor. Quan jo començava, un dia hi havia expectació per una conferència de Jordi Pujol a l'antiga seu del Cercle d'Economia, a Diagonal/Tuset. Sala plena, incòmode per treballar, un punt decadent de decoració. I se'n va anar la llum (sort que tothom fumava i hi havia encenedors). En Quimet em va agafar pel braç i em va dir, sorneguer, «vine, anem al davant a mirar què fan...» Ell ho havia intuït: a primera fila hi havia el president de Fecsa, Joan Alegre Marcet, sufocat per les mirades d'en Pujol. ¡l'aquell riure cap endins, contingut i contagiós!

«No s'ha trobat la manera d'ensenyar periodisme», va dir una vegada. Cert, però sí hi ha una manera d'aprendre de com s'exerceix, que no va ser altra cosa el que va fer en Quimet Perramon.

PART II

ARTICLES NECROLÒGICS

Josep Pernau

El Periódico 05/09/2007

Manifestació (4/12/1981) convocada per l'Associació de la Premsa.
A l'esquerra Quimet amb Josep Maria Orta.

Opus mei

Un home discret, fins i tot per morir-se

JOSEP
Pernau

Va passar per la vida, que va ser llarga i intensa, sense fer soroll. Tot va ser discret en **Joaquim Perramón**, des de la professió fins a la mort. Per no molestar, se'n va anar quan menys s'esperava i, en data recent, perquè no rebutgés un homenatge dels seus companys de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica de Catalunya, l'hi van haver d'organitzar secretament. Gairebé un centenar de companys

van saber fer honor al caràcter secret de la convocatòria, que incloïa la família.

Perramón -**Quimet** per als amics- quedarà a la memòria de la professió, perquè va saber dignificar-la. Especialistes a mesurar el grau de perillósitat de les diferents especialitats de la informació asseguren que la d'enviat especial equival a la del pilot de proves. Altres perills comporta el ram de la informació econòmica, ja que es treballa amb diners i d'un tractament periodístic determinat en pot dependre que un valor entri en el ball de les pujades i les baixades. La professió, a més a més, pot proporcionar informació que influeixi en un sentit en el mercat. Són només algunes de les infinites

formes de la temptació corrupta que poden assetjar el periodista.

Si aquests tèrbols manejaements no existeixen a Catalunya s'ha d'agrair al nombrós grup de professionals que s'han format al voltant del company **Quimet**. La seva preocupació per l'ètica el va portar al secretariat del Consell de la Informació de Catalunya, al costat dels presidents **Llorenç Gomis** i **Francisco González Ledesma**. Amb ell, Catalunya va ser pionera a Espanya en la inquietud deontològica. Un home que va passar per la vida amb discreció havia de ser partidari d'un periodisme responsable. Les estridències no s'havien fet per a ell i no tot s'hi val en la professió. ≡

Sebastián Tobarra

El País 05/09/2007

Joaquim Perramon, periodista

Especializado en economía, trabajó en el 'Diario de Barcelona', 'El Noticiero Universal' y 'Avui'

Joaquim Perramon nació en 1924 en Sant Adrià de Besòs. Maestro de periodistas, trabajó en el *Diario de Barcelona*, posteriormente en *El Noticiero Universal* y se jubiló en *Avui*. Falleció anteaayer, a los 83 años, en Barcelona.

“Yo no hago opinión. Hago información”. Joaquim Perramon lo decía siempre. Y buscaba y buscaba datos para sus artículos sin cansarse nunca. Ya jubilado siguió escribiendo y haciendo gala de esa máxima. Su último artículo sobre la inversión de Endesa en Cataluña lo publicó el 27 de agosto en *Avui* y daba fe de ello, Perramon, *Quimet* para todos, ha sido uno de los periodistas económicos que han marcado una época. Había nacido en 1924 en Sant Adrià de Besòs y allí vivió toda su vida. Hombre sencillo, bueno y de honradez a prueba de bombas como bien han sabido todos sus amigos, empezó en el *Diario de Barcelona*, pasó luego por *El Noticiero Universal* y se jubiló en *Avui*, del que fue fundador en 1976. Tenía 83 años y sus inicios en el periodismo económico fueron en los años sesenta. Tras pasar por las secciones de internacional y nacional, Perramon, que era titulado mercantil, además de periodista, empezó a interesarse por la economía y fue uno de los pioneros en España de la información económica.

Como profesional le tocó vivir la lenta apertura económica, las interminables juntas de accionistas de bancos y empresas

Joaquim Perramon. / SILVIA T. COLMENERO

y sufrió las grandes dificultades que había entonces para lograr información tanto en la Administración como en las empresas. Para las generaciones posteriores de periodistas económi-

cos, Perramon ha sido un ejemplo y una ayuda. Cuando a principios de los setenta y luego en plena transición a la democracia, el periodismo económico empezó a despegar, ayudó a

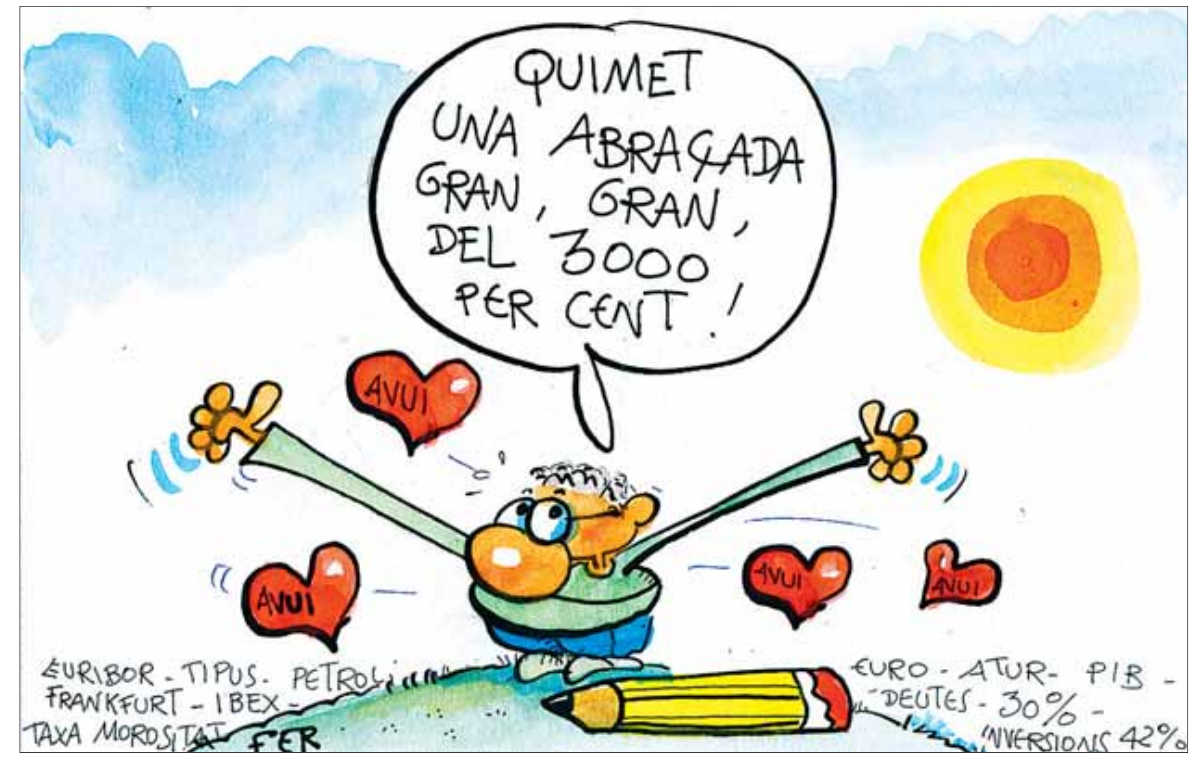
abrirse camino a las generaciones más jóvenes.

Era afable, pero exigente. La primera vez que vi a Quimet fue en el despacho del director de *El Noticiero Universal*. Era el jefe de la sección de Economía. Han pasado 29 años, pero fiel a su estilo recuerdo perfectamente que me hizo tres o cuatro preguntas. “Supongo que te suena el Plan de Estabilización, que sabes hacer un asiento contable y que estás al día de lo que pasa”, me soltó ya sin el director delante. Nos entendimos y me quedé con él. Probablemente aquel día me tocó la lotería como les ha pasado a muchos periodistas que tuvieron la suerte de trabajar con él porque los comienzos siempre son difíciles. Perramon era un hombre de confianza ciega en el profesional y en el amigo. Si no fallabas, confiaba sin límites. Si fallabas, te controlaba. En momentos difíciles en el diario, tenía y transmitía calma, pasara lo que pasara. Las empresas y las instituciones respetaban su labor y lo decían sin tapujos. Sabían quién era.

Al jubilarse en 1990 se dedicó a dos cosas: a su familia, encabezada por su mujer María Aya, y a fundar la Asociación de Periodistas Económicos de Cataluña, de la que fue presidente. Su labor fue premiada varias veces. Recibió de la Generalitat de Cataluña el premio President Macià y del Colegio de Economistas el galardón Sardà Dexeus.— SEBASTIAN TOBARRA

FER

Avui 04/09/2007

Caricatura de Joan Caballe Busquets.

Marga Moreno

Setembre 2007

Adéu Quimet

Em pregunto quantes cites per dinar amb amics han quedat anul·lades amb la teva desaparició. Als que som una mica aprensius, quan ens falta de cop algú tan estimat com tu, de sobte, tot el que ha passat els últims dies se'ns apareix com un mal pressagi. No fa ni tres dies que passejava per la Barceloneta recordant fabuloses sardinades amanides de bona conversa i moltes moltes rialles al voltant del porronet i l'ampolla de gasosa. En cada dinar et deia que havies d'escriure les teves memòries, i tu, amb aquell somriure sorneguer de lladre em deies que no calia. I ara que ho penso, durant tants anys no havies fet altra cosa que recitar-nos-les als privilegiats que vam compartir estones amb tu.

En aquest moment, a part de la ràbia per no haver pogut tenir una última conversa, només et puc dir gràcies. Gràcies pel privilegi de la teva atenció i la teva companyia, per la teva didàctica humilitat. Gràcies per presentar-me en el seu dia als jerifaltes d'algun gran banc com "una excel·lent periodista" quan amb prou feines sabia fer una entradeta en condicions, per explicar-me les beceroles del periodisme econòmic i de tantes altres coses, per revelar-me l'itinerari indispensable per menjar bo i barat a Barcelona i, sobretot, gràcies per descobrir-me l'accepció més correcta de la paraula amirat.

Tampoc he pogut esbrinar com t'ho feies perquè tothom et reverenciés allà on entraves, fos una roda de premsa o un bon restaurant, amb la teva figura balancejant, carretejant diaris sota la teva gorra de partisà, ni tampoc per aconseguir que, malgrat la teva fidelitat indeleble als amics i el teu to moderat, no et faltés tampoc un no sé què de gitano àcrata que s'ho sap fer per no acabar de pertànyer a res ni quedar-se amb ningú. Has sabut viure, però també has lluitat molt sense fer-hi el ploricó. Sobretot, has estat, i això t'ho envejo profundament, un esperit lliure.

Salut, Quimet, t'enyorarem molt

Marga Moreno

Arturo San Agustín

El Periódico, 09/09/2007

EL PIANISTA DEL MAJESTIC

ARTURO
San Agustín

Perramon

Mai vam arribar a parlar. Però coincidíem en alguns restaurants. Per exemple, al Bilbao, on, a l'hora dels callos o de la cua de toro, jo li admirava la seva gana i li observava el bigoti canós i pulcre; un bigoti de coronel britànic jubilat, expert en llancers bengalins i pastes de te.

Parlo del periodista **Joaquim Perramon**, mort recentment, i a qui s'ha acomiadat recordant que, malgrat que es va moure molts anys entre empresaris, banquers i presidents de Foment, aquesta gent dels diners, mai se'n va beneficiar. O sigui, que d'aquest home que va transcórrer en l'economia escrita n'han parlat molt i bé fins i tot els líders sindicalistes.

Mentre en el seu restaurant Bilbao, el **Pere**, el gran cap, aconsellava un plat al periodista, jo li observava el bigoti, les seves cros-

El somriure és la millor arma dels grans. Amb ell sempre vencen

ses, però sobretot el seu somriure. Els grans que, malgrat la vida i les seves economies, no han renunciat al somriure són els únics que sempre ens poden, que sempre ens guanyen. El somriure és la millor arma dels grans. Amb el somriure, els grans sempre l'encerten, sempre ens vencen.

Ara, mentre evoco aquell amable bigoti blanc, el recordo compartint taula i conversa amb qui va ser durant algun temps president de Foment del Treball, **Alfredo Molinas**. Tots dos, ja jubilats, estaven ficats aquell dia en els plats, però sobretot, en el tema de la salut i totes les seves pastilles. Jo els observava, parava l'orella i recordava un **Molinas** barbat, dominador, influent i potser una mica altiu, sens dubte per les seves celles, que arquejava sovint. **Molinas**, amb perdó, em recordava físicament algú que mai em va caure bé i de qui només ara, molts anys després, he sabut el perquè: no em va donar d'alta a la seguretat social. Parlo aquí d'un empresari del món publicitari, un tal **Lladó**, a qui he tornat a veure, ja derrotat, alguna vegada a Sitges.

Aquell dia, **Perramon** i **Molinas**, mentre compartien taula, xacres de vellesa i pastilles, em van donar, sense pretendre-ho, una impagable lliçó de vida. Al final, si hi ha una mica de sort, únicament ens queden les pastilles. I el somriure. ≡

Avi

Miquel Serra Perramon

05/09/2007

Hola avi. Jo no sé comprar-te un ram de flors i deixar-lo als teus peus, tampoc sé escriure't una oració bonica, les paraules se les pot endur el vent, tan sols estic convençut, que la millor manera de retre't homenatge és fent que els teus somnis, siguin la realitat dels que avui ens trobem units. Sempre vas apostar per la família i aquest missatge ha quedat arrelat. El millor homenatge és que dia a dia sapiguem cuidar-nos els uns altres i estar units. Quan penso en tu, veig a l'home que somreia, que feia la broma, que brindava i ens regalava discursos de prosperitat, quan penso en tu també veig a l'home que mai va deixar d'esforçar-se, de tirar endavant amb esperit constructiu i treballador. Mai et va espantar la mort, sinó desapropiar la vida, i em fas enveja. Em fa enveja saber que has sigut capaç d'exprémer cada instant, d'aixecar-te quan la flama tremolava i de no perdre mai la il·lusió. Em tranquil·litza pensar que has marxat en pau i envoltat dels que t'estimen. Ningú morirà fins que no se l'oblidi, i tu avi romandràs etern al meu record. Gràcies pels mil moments compartits, ets i seràs un referent. Per la teva passió, per la teva bondat, per ser un àngel caigut del cel i que avui ha decidit volar ben alt. Et trobaré a faltar. Siguis on siguis, rep una forta abraçada en nom de tota la família i en especial, dels teus néts. Bon viatge.

La Maria Ayza amb els néts
(Albert, Enric, Quim, Maria i Miquel)

CATALANS DE BIAIX

Josep Faulí

Editorial Mediterrània, 2007

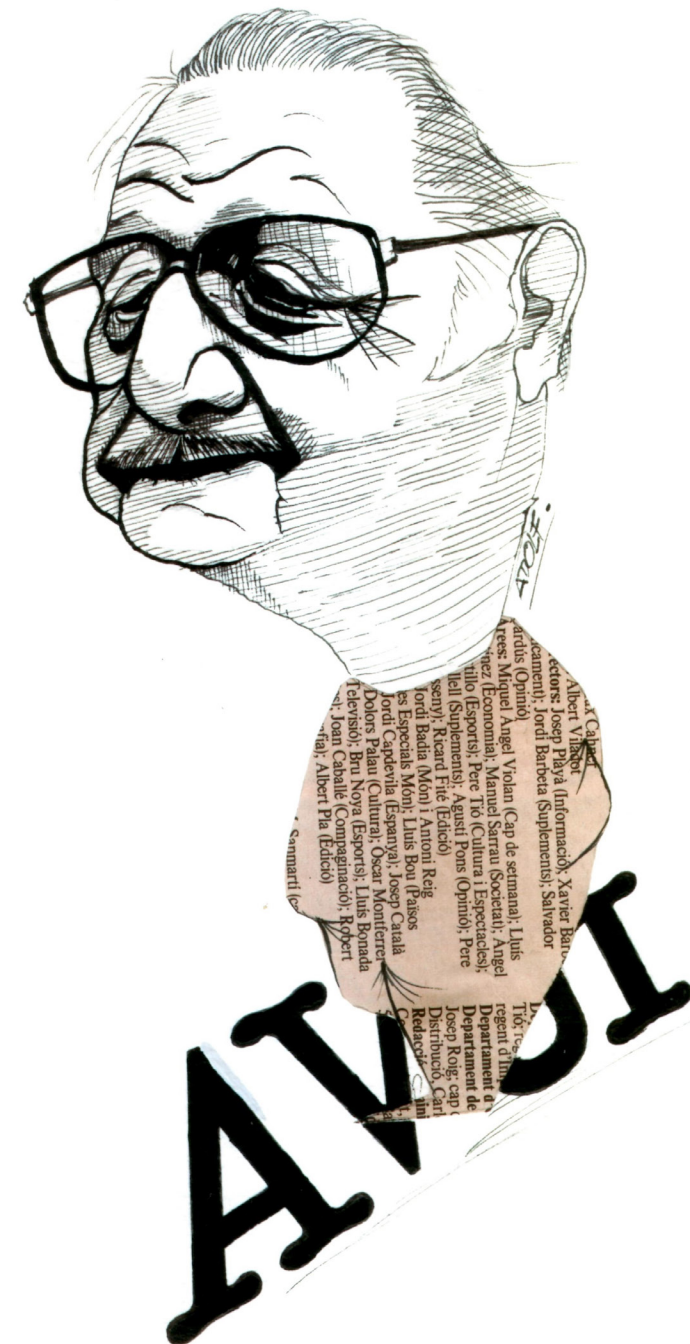
JOAQUIM PERRAMON, ECONOMIA (1924-2007)

De la terra de Sant Adrià de Besòs i del comerç de Barcelona, passant per una guerra -ai, quina guerra!- que ens capgirà l'ànima. Amb els sentits propers al terròs i l'esperit amatent a totes les volades.

Joaquim Perramon, de bancari a economista i de Funcionari a periodista: complex i divers, potser contradictori, però segur de cada moment i de cada nova descoberta professional o humana.

Periodisme i economia. Economia catalana. Economia en català. Fent parlar català tots els llops forasters de la banca i la indústria. L'*Avui*, sempre l'*Avui*. Amb ordinador o sense. En nòmina o fora. Amb els de sempre o els de després. Santa continuïtat.

Cordial. Amic. Conciliador. Col·legiat i col·legiador. Catalanitzador de la Montaña, muntanyenc de la Conreria. Els fills, els néts, la Maria i el germà de l'ànima: seria un patriarca, però, per modern, no pot ser patriarcal.

Caricatura ADOLF; Miquel Pellicer.

Joan Maria Piqué

Avui 04/09/2007

Joan Armengol

Avui 06/09/2007

'In memoriam' Joaquim Perramon mor als 83 anys

Perfil

El rigor i la independència

PIONER • Adéu a un dels primers periodistes que van fer informació d'economia i finances a Catalunya
COMPROMÍS • El 1976 es va unir a l'AVUI, que no va deixar fins a la jubilació, per treballar en català

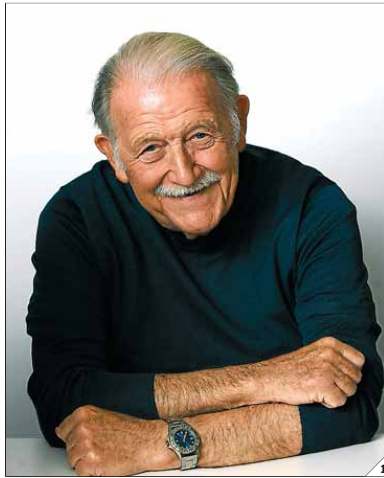
Joan Maria Piqué
BARCELONA

Joaquim Perramon i Palmada, un dels pioners de la informació econòmica a Catalunya i membre fundador del diari AVUI, va morir ahir a Barcelona a l'edat de 83 anys. En Quimet, com era conegut per la seva família, amics i companys de professió, havia nascut a Sant Adrià de Besòs el 1924. Després de passar pel *Diario de Barcelona* i *El Noticiero Universal*, el 1976 va passar a formar part de l'aventura de treure l'AVUI, el primer diari en català que arribava al carrer després del 1939.

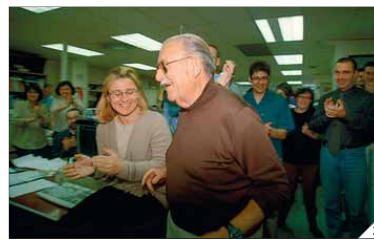
Poc després d'aquell any, Perramon havia començat a treballar a l'Ajuntament de Sant Adrià i com a professor mercantil. Als anys cinquanta va entrar al *Diario de Barcelona*, on va acabar fent la informació econòmica, una àrea difícil, durant una dictadura i en una època que empreses i empresaris no veïen la necessitat ni la conveniència de donar explicacions a ningú, i menys als diaris. "Tenia aficions literàries, m'agradava escriure, explicar fets. I el periodisme era una feina que tenia un aspecte social important", va explicar anys més tard. "Va ser espontani, perquè el meu pare i el meu avi eren pagesos; a casa meva ningú tenia relació amb el periodisme".

Un home honest

Agustí Pons, en un dels seus *Figures penitges* de l'AVUI, destacava que en Quimet va marcar la diferència, per la seva honestat i dignitat, en un context com el franquisme, en què "un periodista podia ser comprat per un pis de protecció oficial, un dinar o un passatge de tramvia. Però en els anys més difícils, en Quimet era diferent, tot i que la seva especialitat era de les més exposades a les pressions i a les opressions". "He volgut

1. Joaquim Perramon en una foto de fa un any

2. El Cercle d'Economia li dona el premi Sardà Dexeus 3. Homenatge de la redacció de l'AVUI el 2001

sempre ser independent i periodista", deia en Joaquim Perramon. En una entrevista de Marta Clos, Perramon explicava que "he fet el possible per fer entendre una informació, l'econòmica, que no és simple".

Quan encara no estaven traçades les fronteres entre el periodisme econòmic i la comunicació empresarial, Joaquim Perramon va definir amb la seva actitud honrada i els seus excel·lents articles la secció d'economia. "La seva entrada al periodisme trenca amb tot un tarannà, tot un estil i tota una butxaca", va escriure Ernest Lluch: "En Perramon

viurà del sou del seu diari, sense que pugui construir grans castells, però amb tota la dignitat del món. Precisió i honestat són, així, dues virtuts renovadores".

Després de 16 anys al Brusi i quatre més al *Ciervo*, Joaquim Perramon era, amb 52 anys, un professional consolidat i amb una bona posició quan el 1976 es va llançar a una aventura inèdita: unir-se a la redacció del que havia de ser el primer diari en català després de la guerra civil, l'AVUI. "Era un qüestionari sentimental, no pas política, de catalanisme. Al *Diario de Barcelona* hi estava

57

anys de la seva vida va dedicar Joaquim Perramon a la seva feina periodística.

52

anys era l'edat que tenia quan va deixar la seva feina per unir-se a l'AVUI.

molt bé, però és evident que poder treballar en un diari en català era un repte en aquells moments". De la mà del primer director, el seu bon amic Josep Faulí, Perramon va ajudar a posar en marxa aquest diari, on es va jubilar el 1990 i on ha mantingut fins ara una col·laboració periòdica.

Perramon, casat amb la Marieta, amb un fill, en Joaquim, va fundar l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, que el va homenajar el 3 de març passat. Va rebre de la Generalitat la medalla al treball Francesc Macià, i el premi Sardà Dexeus del Col·legi d'Economistes. ■

El món econòmic dóna l'últim adéu a Joaquim Perramon

Joan Armengol
BADALONA

L'emotivitat i el suport a la seva família van envoltar ahir en tot moment els funerals per Joaquim Perramon, mort dilluns passat al seu domicili de Sant Adrià de Besòs a l'edat de 83 anys. Empresaris, economistes i companys de professió es van aplegar de forma multitudinària al tanatori de Can Ruti, a Badalona, per donar

l'últim adéu al degà del periodisme econòmic a Catalunya.

Entre les personalitats que van voler acompanyar la dona, els fills i els néts en un moment tan difícil hi destaquen el conseller d'Economia, Antoni Castells, i el secretari general d'Indústria, Joan Trullén, així com l'alcalde de Sant Adrià, Jesús M. Canga, que va dirigir als assistents unes emotives paraules en

record de Joaquim Perramon, un exemple, segons va remarcar, de dedicació, d'esforç i de saber ser amic dels que se li acostaven. El seu company inseparable, Josep Maria Cadena, va recordar quan, junt amb Josep Faulí, van convèncer "sense gens d'esforç" en Quimet perquè formés part de l'equip fundacional de l'AVUI, diari en el qual ha estat col·laborant incansablement fins a l'últim dia. ■

Joan Maria Piqué

Avui 05/09/2007

Josep Maria Cadena

Capçalera núm 139, desembre 2007

Comiat Traspàs de Joaquim Perramon

Reportatge

A reveure, Quimet

BON RECORD • Agents econòmics i empresarials valoren la memòria que deixa el degà del periodisme econòmic català **HOMENATGE** • En destaquen el rigor i la bonhomia

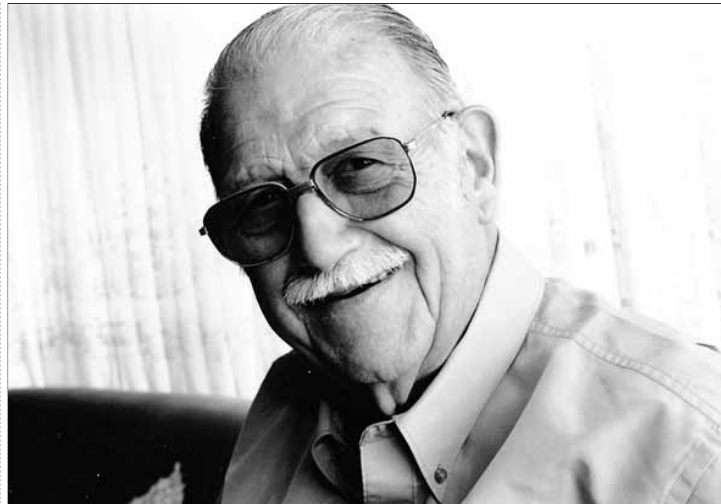
Joan Maria Piqué
BARCELONA

Joaquim Perramon, en Quimet per als íntims o qualsevol persona que hi hagués parlat més de tres vegades, va deixar un rastre amable de la seva vida. Tot i que els elogis als finats s'han convertit en un lloc comú i arriben a alterar l'autèntica fesomia de la persona que se'n va, en aquest cas només calia parlar amb les persones que van tractar-lo per notar que els elogis no eren fingits ni exagerats. Tant des de la banda dels companys informadors, com des del cantó de les fonts de la informació, es destacava la condició de bon professional i bona persona, fent palès que no es pot ser una cosa sense l'altra.

Un dels més commoguts era el catedràtic Anton Costas, vicepresident del Cercle d'Economia. La seva relació venia del Cercle i també de l'època en que en Quimet va col·laborar amb Ernest Lluch quan aquest era rector de la Universitat Menéndez Pelayo (UIMP), de la qual Costas era vice-rector. "Era un professional rigorós i honest, ple de curiositat, i un home bo, una de les persones amb més categoria humana que he conegut, molt lleial i mai servil", va ressaltar, "va ser molt valent en afrontar la seva malaltia", va afegir Costas, "m'entristeix molt la seva mort".

Honestetat i rigor

El president de la Cambra de Comerç, Miquel Valls, va definir en Perramon com "un mestre del periodisme econòmic". En aquesta definició hi va coincidir l'actual president de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica (APIEC), Agustí Sala, que el va descriure com "un periodista de referència". Sala va ressaltar que,

El periodista Joaquim Perramon, pioner de la informació econòmica, en una imatge del 2001 ■ AVUI

tot i estar retirat, Joaquim Perramon era un dels participants més assidus a les activitats formatives de l'APIEC, una entitat que va ajudar a fundar i de la qual va ser el primer president: "L'edat no li va

Patronals, sindicats, acadèmics i periodistes lloen el mestratge de Joaquim Perramon

ser un obstacle perquè continués donant suport a les iniciatives per millorar la professió", va afirmar Sala.

El president de la patronal Pimec, Josep González, va destacar que, amb la seva feina, en Perra-

mon "va ajudar a fer que la informació econòmica es transformés i guanyés presència als mitjans". González va subratllar també l'honestetat en un tema difícil "com la informació econòmica, i el compromís amb el país" del veterà periodista, que "es va plasmar en el projecte de treure el primer diari en català des de la Guerra Civil, l'AVUI".

Joan Rosell, president de la patronal Foment del Treball, va destacar que en Perramon "portava la professió a la sang i l'exercia amb la màxima solvència i rigor", fins al punt que va esdevenir "un referent de l'opinió econòmica catalana". Entre les virtuts del finat, Rosell va citar que "sempre va ser una persona afable, amb una curiositat innata i una visió de país

que tots els qui el vam tractar hem de valorar".

El president d'Abertis Logística, Macià Alavedra, va recordar que "vaig conèixer en Perramon quan jo era conseller d'Indústria, i després d'Economia. Era un periodista molt fiable, treballava amb serietat i escrivia amb bona informació. Sembla un lloc comú, però realment era bon professional i bona persona".

Des dels sindicats, el secretari general de la UGT catalana, Josep Maria Álvarez, va lamentar que "perdem una persona amb molts coneixements". Segons Álvarez, "el sindicalisme català ha de reconèixer els seus mèrits i li ha d'expressar el seu agraïment perquè ens va ajudar molt". ■

La mort de Joaquim Perramon va deixar el periodisme econòmic orfe d'un dels seus màxims representats a Catalunya. Afable, honest i amb una gran professionalitat, Perramon moria a 83 anys després d'una llarga trajectòria que va portar-lo a participar en la fundació del diari *Avui*, la creació del Col·legi de Periodistes, el Consell de la Informació i l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, de la qual fou el primer president.

Joaquim Perramon i el seu servei a la professió

Josep M. Cadena
Fotos: Avui

Mort el passat 3 de setembre a Sant Adrià de Besòs, la població en la qual havia nascut el 4 de maig de 1924 i a la qual sempre es va mantenir fidel tant en afectes com en residència, Joaquim Perramon i Palmada fou, essencialment, un periodista que va voler servir la societat catalana amb la veritat i l'honesta exigència informativa en els diversos vessants de la professió. Primer, i des de molt jove, com a corresponal a la seva comarca del Besòs. Després com a redactor a *Diario de Barcelona*, on començà l'any 1966 en les seccions de notícies d'Espanya i de l'estranger per passar després als temes d'economia per als quals estava especialment capacitat, ja que havia estat corresponal de banca. I, finalment, com a cap d'economia del diari *Avui*, en el qual s'integrà amb entusiasme des del moment fundacional, el mes d'abril de 1976, i en el qual, arribada la seva jubilació laboral, va seguir col·laborant fins poc abans de morir.

També col·laborà amb *El Noticiero Universal* i amb diverses publicacions d'economia, i va ser assessor de comunicació a la Universidad Internacional Menéndez Pelayo i dirigí una temporada la *Revista de Badalona*. Però, a més a més, va participar en les tasques col·lectives de la professió periodística com a membre de la comissió econò-

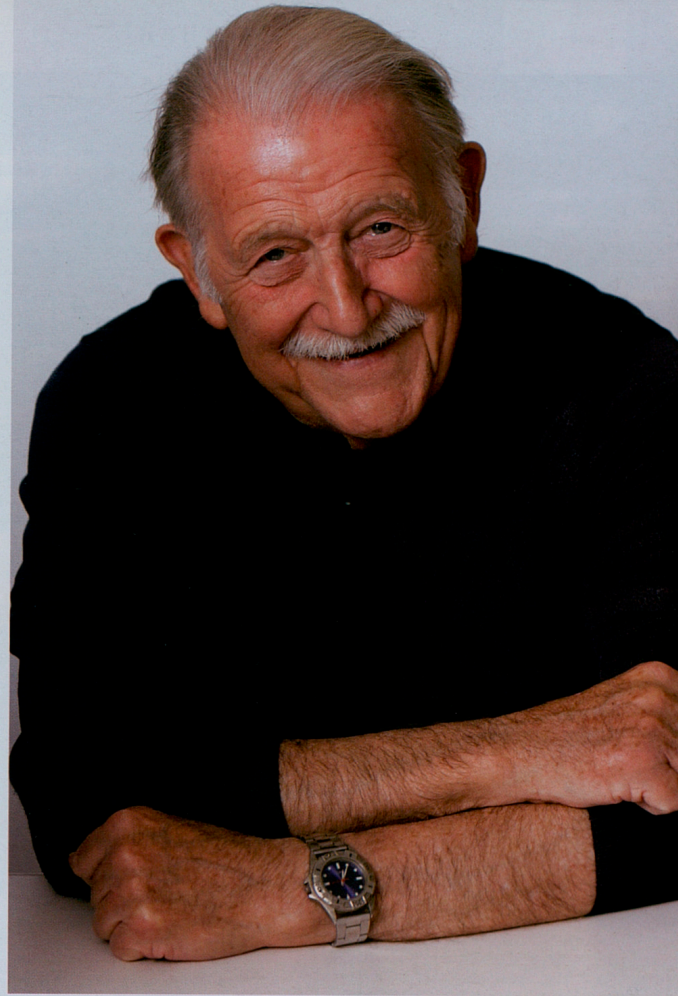
mica consultiva de l'antiga Associació de la Premsa de Barcelona, com a secretari de l'entitat quan aquesta va posar en marxa el procés de transformar-se –juntament amb les altres associacions germanes de Girona, Lleida i Tarragona– en l'actual Col·legi de Periodistes de Catalunya, i com a secretari general del Consell de la Informació de Catalunya en el moment fundacional i en un segon període en què, vetllant per la màxima independència en l'aplicació del codi deontològic de la professió al servei de la societat, va contribuir al fet que aquesta entitat fos una fundació.

Encara que resumida als seus més essencials trets, la relació que he fet de l'activitat periodística de Quimet Perramon (a ell li agradava que li diguessin així) deixa constància del que fou com a professional. Però, per sobre de tot, hi havia la persona que donava ple sentit ètic a totes les seves activitats i que el va portar a ésser l'eix aglutinador d'una profunda renovació en les formes i en els resultats de la informació sobre temes d'economia a Catalunya. Amable, suau i sempre somrient, començà a marcar la seva independència a les rodes de premsa que convocaven bancs i grans empreses on feia preguntes clau perquè abans s'havia estudiat els temes que s'hi presentaven a cada reunió.

Mai no volia destacar, però sense proposar-s'ho donava exemple i al seu voltant s'aglutinaren nous professionals, tots més joves que ell, que desitjaven canviar el peyoratiu concepte que molts tenien sobre el periodisme especialitzat en temes econòmics. Perquè, encara que no tots els seus companys més directes eren acomodaticis davant del poder econòmic, la idea general, tant entre la ciutadania en general com dins del conjunt de la professió, era que en aquell sector informatiu, igual que en altres també especialitzats, s'acostumava a servir més als interessos dels informants que als dels lectors i oients.

I com Perramon, honest sense mai presumir de ser-ho, canvià radicalment l'antiga manera d'actuar, fou aviat un referent al qual molts s'afegiren. Resultat lògic seria la fundació de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, de la qual ell seria el primer president i que continua amb la mateixa voluntat de preservar el prestigi professional al servei de la ciutadania.

La Guerra Civil l'agafà de nen i, ateses les seves circumstàncies familiars, Joaquim Perramon es va veure obligat des de molt jove a prendre decisions de persona adulta. Aviat aconseguí ésser funcionari municipal i des de la secretaria administrativa de Sant Adrià de Besòs realitzà una gran tasca solucionant els problemes dels adriancens en lloc de posar-hi entrebanes legalistes. S'improvissà com a informador i aconseguí participar en el curs especial de Barcelona per a professionals celebrat l'estiu de 1952. Inscrit en el llavors imprescindible Registre Oficial de Periodistes (ROP) amb el número 2.779, només fins a catorze anys després, ja casat amb la seva estimada Maria Aya i amb tres fills –Mari Carme, Eulàlia i Joaquim– encara en edat escolar, no va poder ésser periodista en plenitud d'exercici.

Joaquim Perramon ha deixat una gran empremta com a persona i professional.

En aquest sentit, Quimet Perramon arribà tard a la professió periodística, però aviat recuperà el temps que considerava perdut. Josep Faulí –un

Era tot un referent i es va convertir en el primer president de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica

gran company i un excel·lent professional que vàrem perdre l'any 2006– i jo ens férem amics de Perramon al cap de poc temps que ell entrés a la redac-

ció de *Diario de Barcelona* on nosaltres dos ja treballàvem. Copsarem el seu gran sentit de companyonia, la seva voluntat perquè la feina quedés ben feta, la seva disponibilitat sempre que fes falta sense mai escatimar-hi hores i una catalanitat neta i clara. Per això l'any 1976 l'hi proposàrem que ens acompanyés en l'aventura del diari *Avui* i, malgrat que representava un risc, ho acceptà d'immediat i amb satisfacció.

CAPCALERA SETEMBRE-NOVEMBRE 2007

OBITUARI

Una imatge d'arxiu de Joaquim Perramon treballant a la redacció de l'*Avui*, diari del qual va ser un dels seus fundadors.

Així també ho va fer quan li vaig demanar que s'integrés com a secretari a la candidatura de Josep Pernaú per a la junta directiva de l'Associació de la Premsa de Barcelona. Amb ell –jo feia propostes raonades i ell signava informes favorables– i el suport dels companys de junta, vàrem aconseguir la recuperació de companys que havien estat represaliats al final de la Guerra Civil, amb compensacions econòmiques per part de l'Estat i l'ingrés de la nostra entitat amb plenitud de drets assistencials de tots els que ho van desitjar.

Perramon també va intervenir, assistint a reunions convocades a Madrid, per solucionar de la millor manera

possible la liquidació d'unes pòlisses d'assegurança de vida que llavors teníem els periodistes i que anàvem de mal borràs. Fou, en poques paraules, un secretari discret i eficaç, igual que va demostrar ser-ho anys després com

Va ser secretari de l'Associació de la Premsa de Barcelona i secretari general del Consell de la Informació de Catalunya

a secretari general del Consell de la Informació amb Llorenç Gomis i Francesc González Ledesma com a successius presidents.

En els seus darrers anys va patir grans dificultats per caminar però amb una

voluntat d'acer anava a tots els llocs: reunions informatives, conferències, trobades i dinars amb amics... Tenia el sentit de la notícia, el judici clar i el desig de fer feina, motius més que suficients per la medalla al mèrit en el treball Francesc Macià que li va concedir la Generalitat de Catalunya, pel premi Sardà Dexeus que li va atorgar el Col·legi d'Economistes i per l'homenatge sorpresa –Josep Pernaú i jo fórem els encarregats de convocar-lo a una reunió inexistente– que li oferiren els seus companys de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica.

CAPCALERA SETEMBRE-NOVEMBRE 2007

PART III

INTERÈS EN EL MÓN ECONÒMIC PER LA INFORMACIÓ ECONÒMICA I EN QUIMET

EL PERIODISME ECONÒMIC A CATALUNYA. HOMENATGE A JOAQUIM PERRAMON

Cercle d'Economia

30/10/1990

Intervenció de **Carles Sentís**. President del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Intervenció de **Joan Tapia**. Director de *La Vanguardia*

Intervenció de **Xavier Vidal Folch**. Director Adjunt de *El País*

EL PERIODISME ECONÒMIC A CATALUNYA, HOMENATGE A JOAQUIM
PERRAMON

CARLES SENTIS

President del Col·legi de Periodistes de Catalunya

JOAN TAPIA

Director de "La Vanguardia"

XAVIER VIDAL-FOLCH

Director Adjunt de "El País"

Taula Rodona en el Cercle d'Economia

30 octubre 1990

Intervenció de Carles Sentis

En Quimet Perramón avui en unes declaracions que fa al diari diu que és tímid i modest, com deuen ser els periodistes, exactament!, com deuen ser, *no com són, com són els bons periodistes. I s'ha de ser modest perquè al matí no saben res, quan comencen a viure saben menys que el que se sap al mercat on van a comprar, les dones de casa seva, saben més que ells ja que per la ràdio ja han dit si s'ha produït alguna cosa; la immediatesa de la ràdio fa que estigui més ben informat qui va al mercat que el periodista, que s'aixeca tard, a les onze del matí o a les dotze.*

No és la notícia el que fa que hi hagi un bon periodista sinó com interpretar-la, com analitzar-la, com valorar-la i això és el que fa la importància del periodista i això és el que té en Quimet Perramón.

D'En Perramón algú també ha dit que és el peoner de la informació

econòmica en els nostres diaris. En gran part, sí. Ho fa el país, ho fa potser l'estructura intel·lectual, mental o hereditària.

Pensem que el primer que va parlar de la pesseta al Congrés va ser en Cambó, va fer un discurs en el qual només va parlar de la pesseta. I va causar una certa estranyesa, bé, aquest home, com és que només parla de la pesseta, quan hi ha altres temes tan importants? No!, la importància la tenia la pesseta en aquells moments de la primera guerra mundial i mentre a França parlaven del franc pel carrer, aquí hi havia una pesseta que ballava i que en Cambó estava preocupat per solidificar.

Els diaris sí que parlaven d'economia perquè en parlaven aquests polítics i perquè en Cambó, per exemple, va fer una escola on hi havia en Ribó, el pare, i després hi havia en Vidal i Guardiola, hi havia en Badia i hi va haver fins i tot un helenista, que era un especialista en traduccions del grec, i que va ser ministre d'economia, que ja és molt.

Aleshores, no sé si és durant el ministeri d'en Nicolau d'Oliver, es va crear aquest personatge que ja havia d'haver existit abans i que avui existeix per tot arreu i que és el conseller d'economia de les ambaixades que no n'hi havia. A les ambaixades hi havia un ambaixador que rebia i un agregat militar, naturalment, i un cultural però s'acabava aquí; no hi havia ni de premsa, que va venir més tard, ni hi havia tan sols el comercial. Per això, en Pla que era en aquella època corresponsal de "La Veu" a Madrid, que volia dir corresponsal a les Corts. Va deixar unes pàgines molt curioses de la formació de la República i que es va recollir en un llibre.

En Pla va quedar molt impressionat per aquests conceptes de la pesseta d'en Cambó i tota la vida va ser un monetarista i després d'això va contemplar la caiguda del marc a Alemanya i va ser la seva obsessió. I el dia que el van anar a visitar els reis, al Mas Pla, primer no sabien ben bé

de què parlar i, aleshores, en Pla els hi va dir: "Yo, lo que pienso que ustedes deben hacer es defender la peseta". I el rei i la reina es van quedar una mica parats.

Aleshores, tots sabem que es va crear aquí la pesseta que és un nom català: petita peça, pesseta.

Mentre jo era estudiant també anava al diari tot i que era tímid però no tant com en Perramón. Aleshores en la redacció de la Publicitat hi havia, com aquell que res, el poeta Foix que és un personatge mític; no en feien cap cas del personatge Foix i tampoc feien cap cas d'en J.A.Vandellós, que va escriure també tret dels seus propis articles, el llibre "Catalunya, poble decadent", llibre que no sé perquè no rellegim de tant en tant. Nosaltres podem prosperar molt econòmicament però anem en decadència, cada dia més, des del punt de vista demogràfic, que vol dir racial, que vol dir de conservació de la tradició i de la potència catalana que són els seus homes; perquè no són solament les seves fàbriques, els seus tallers, les seves banques sinó que són els seus homes. I això falla, i ell ho va pronosticar, va dir que veia el fi de segle, en aquest sentit, molt malament; hem tingut unes immigracions que han aixecat el nivell demogràfic però l'ha aixecat amb altres absències, potser som millors, potser som pitjors, però en tot cas no són les mateixes que les que hi havia.

I aquí tenim el cas, també, d'en Joan Tàpia, és més economista o més periodista? Jo crec que és les dues coses però va començar com a economista, igual diria d'en Xavier Vidal-Folch. Sóc jo el qui sóc periodista "a seques" però avui el que es porta és la preocupació econòmica i ens afecta a tots.

Abans crèiem que això de la informació econòmica era pels rics, però no,

no és això. Cal dir que el periodisme neix ja amb la informació econòmica puix que els primers diaris no publicaven altra cosa, publicaven avisos i notícies, però sobretot avisos, que eren els anuncis.

I quan hom veu exemplars del Diari de Barcelona, dels primers temps, es queda esfereït de les poques coses que diuen de la política; no en diuen gairebé res. Al temps de l'ocupació dels francesos El Brusi podria haver dit moltes coses que estaven fora de la censura militar podria haver pogut explicar moltes coses de la política i, en canvi, sí que explica les cotitzacions del mercat, i el preu a que van les coses, i els vaixells que han entrat i han sortit del port.

És així com va començar la premsa, i així com van començar les grans agències de notícies, que encara viuen avui. La Reuter va començar informant de la Borsa de Londres i enviava coloms missatgers a París perquè sapiguessin a París com anava la borsa de Londres en aquells temps. I així va sortir també l'agència Avas, que és la France Press d'avui.

Però les grans agències, els grans diaris, van començar amb l'economia perquè és la base de la nostra vida. En tot cas l'altra vida, l'espiritual, no és dels diaris, en tot cas és dels breviaris.

Intervenció de Joan Tàpia

Les meves paraules seran breus però el que primer em preguntaria és per què es fa un homenatge a En Joaquim Perramón, i per què el Cercle d'Economia fa un homenatge a En Joaquim Perramón.

Normalment, que jo sàpiga, el Cercle d'Economia no organitza cap homenatge a cap persona que es jubili. En canvi, avui ens trobem amb

un homenatge de jubilació a un periodista que és En Joaquim Perramón.

Evidentment En Joaquim Perramón es jubila i és president de l'Agrupació de Periodistes d'Informació Econòmica. Una primera raó que se'n acudiria per al seu homenatge, és perquè presideix l'Agrupació de Periodistes d'Informació Econòmica.

Crec que aquesta seria una explicació molt superficial; en tot cas, això pot contribuir a aquest homenatge però jo crec que aquest és degut a les qualitats d'una persona. Evidentment és un periodista econòmic però, fonamentalment, és una persona amb la qual molts de nosaltres hem treballat encara que no en els mateixos diaris i que hem après a conèixe'l.

I jo crec que això és el que la societat catalana avui reconeix a En Joaquim Perramón. Recordo que el vaig conèixer cap a l'any 72, quan començava a fer informació econòmica i, des de llavors, amb més o menys regularitat l'he anat veient.

Però del contacte amb En Joaquim Perramón crec se'n poden resumir una sèrie de qualitats que fan que avui se li faci aquest homenatge. Crec que, primer, En Joaquim Perramón és un bon professional del periodisme, és una persona treballadora que no presumeix excessivament de ser-ho; se'l veu sempre de bon humor.

És un home molt atent a totes les coses, no se li acostumen a escapar les coses. Quan és en una reunió, i això es veu analitzant després el que ha escrit, sap perfectament del que es parla i està atent al més petit detall.

Ha estat un bon coneixedor, crec, del que és la realitat de la mitjana empresa catalana i és un professional molt realista, tant en el camp de l'economia com en tots els camps que tendeixen a analitzar les coses des

d'un prisma particular, des d'una visió general de les coses. A En Joaquim Perramón el caracteritza el ser una persona realista, un periodista realista en aquest sentit, que sap el que són les coses, sap -com deia en Carles Sentís- el que és una pesseta, en el sentit més humil del terme i, per tant, és una persona realista quan analitza les coses econòmiques.

Aleshores, jo diria que és un bon professional. Després és un dels peoners, realment, del periodisme econòmic. El periodisme econòmic a Catalunya, en Carles Sentís ho ha dit molt bé, és una cosa que té una certa tradició perquè era una derivació de la política. Després de la guerra i a La Vanguardia hi ha una tradició de catedràtics d'economia que feien, d'alguna forma, periodisme econòmic. En Fabià Estapé ho va fer, el doctor Jané que és aquí, va fer durant molts anys de director de les pàgines d'economia de La Vanguardia en aquell cèlebre suplement que sortia els dimarts i amb el qual molts vàrem començar a aprendre el que era l'economia.

Després, evidentment, hi ha hagut periodistes financers importants, a Catalunya, amb influència sobre la societat, enterats de les coses que passaven, però una persona que es dediqués professionalment al periodisme i que, a més, abarqués tot el periodisme econòmic, no solament el camp financer, segurament és En Joaquim Perramón un dels peoners i, a més, és un home que en aquest camp ha actuat sempre amb una honestedat i amb una escrupulositat modèliques, com deia abans En Carles Sentís, autènticament modèliques.

En un tercer punt, jo diria que és un home satisfet en la vida, no és una persona ni pessimista, ni agobiada, ni stressada, ni excessivament ambiciosa; en una vida que ha estat bàsicament de treball, amb una actitud positiva i optimista davant de les coses i això fa que estar amb ell

a les reunions com a company de treball hagi estat sempre una cosa agradable.

I, suposo, que igualment que ha estat agradable tenir-lo com a company, ha estat agradable estar amb ell com a informador, des del punt de vista de les empreses o des del punt de vista de les autoritats econòmiques.

A més, és un home integrador, és un home que potser té una de les qualitats més importants com és la de tenir capacitat de treballar amb gent molt diversa, de diferents edats, de diferents ideologies, de diferents interessos. Potser, en aquest sentit, s'explica aquest homenatge, en el sentit que En Joaquim Perramón, que és un dels primers i un dels periodistes econòmics de més edat de Catalunya, ha sabut treballar amb una gran humilitat i amb una gran comprensió amb un grup de *periodistes molt més joves, com per exemple eren en Xavier Vidal-Folch* o jo fa uns anys, o després amb periodistes una mica més joves, no tant més joves com l'Andreu Missé o l'Enric Tintoré, i després ja sí amb una generació molt més jove. Això ha fet que la seva presència en el periodisme econòmic hagi estat important fins el punt que quan es planteja crear d'una forma seriosa una *Agrupació de Periodistes d'Informació Econòmica* a Catalunya, tothom diu que el president d'aquesta Agrupació havia de ser En Joaquim Perramón.

En Joaquim Perramón ha contribuït d'una forma clara a que el periodisme econòmic tingués un prestigi social i que tingués una influència sobre la societat, que fa uns anys no tenia. Jo crec que totes aquestes raons són suficients per a que avui se li faci aquest homenatge, que considero encertadíssim.

Intervenció de Xavier Vidal-Folch

Avui hem canviat els papers perquè normalment som els periodistes els qui escoltem i aquesta vegada ens ha tocat parlar, que no és estrictament el nostre ofici, però ens ho fa més fàcil que aquest deure, agradable deure, sigui convocat en homenatge justament a l'amic Joaquim Perramón.

Amb un repartiment de papers, pràcticament espontani, l'amic Sentís ha parlat de les arrels del periodisme econòmic a Catalunya i En Joan Tàpia ha glosat esplèndidament l'actuació, la trajectòria i la significació personal d'En Joaquim.

Jo tractaré de cenyir-me a les etapes de l'exercici professional del periodisme econòmic a Catalunya, que ha viscut En Joaquim, en els seus aspectes més generals.

La informació econòmica en els darrers anys, en què la desenvolupava, intensa, activa i amb bon humor, en Joaquim ha evolucionat molt al compàs de la mateixa economia, des del periodisme més o menys financer que conegué en la seva època daurada, dels anys del desenvolupisme, fins al nou esclat del periodisme actual, del boom econòmic o de la transició econòmica. Fonamentalment, jo diria que en Joaquim i molts dels qui estem ací, cadascú en el seu grau, hem viscut tres etapes però en Joaquim les ha viscudes totes tres: la darrera etapa del règim anterior, la de la transició política i de les crisis petroleres i la de la present transició econòmica que ara estem vivint.

La primera etapa, els anys seixanta, són aquells anys d'arrencada econòmica a partir del Pla d'Estabilització del 59, a partir del qual es pot parlar de l'existència sota l'antic règim, per primera vegada, d'una certa política econòmica articulada.

Aquesta entitat en sap molt d'aquestes coses. El marc econòmic es flexibilitza, s'instrumenten noves polítiques, s'obre una mica cap a l'exterior, es creen noves empreses i se n'amplien d'altres, es reviscola la inversió estrangera a Espanya i es fan beneficis. Però aquests fenòmens es produeixen sense llibertat, en tot cas, amb una llibertat molt minsa. Hi ha bastants agents socials i econòmics privats de la paraula i la premsa també n'és privada en gran part.

La premsa era pràcticament única per la via de la uniformització de la censura i tots els diaris eren massa semblants i no es feien gaire ressò del debat econòmic. O és que el debat no hi era o és que no era permesa o no era fomentada la seva divulgació més enllà d'unes pàgines setmanals o, a tot estirar, alguna revista d'escassa circulació.

Així, l'oferta del periodisme econòmic de Barcelona i dels diaris de Catalunya es desenvolupa sobre tres eixos.

Un, l'estricta periodisme més oficial, el de les actuacions administratives. Una tasca sobre la qual no cal parlar-ne més, perquè no ha tingut més impacte ni més conseqüència.

Un segon eix era una tasca divulgativa i que va anar creixent amb els anys a càrrec d'experts i de professors universitaris. Hi va haver tres grans aportacions, una des del 55 fins al 73 a La Vanguardia, amb els comentaris d'En Fabià Estapé, que tingueren gran acceptació i influència sobre la política econòmica. L'Ernest Lluch ha escrit que, des d'aquesta secció que ha influït molt a Madrid, és des d'on més suport es va donar al Pla d'Estabilització, des d'on més es va combatre l'intervencionisme i es va defensar el liberalisme econòmic. També el doctor Jané, aquí present, hi escriví periòdicament des dels finals dels 60 i fins els primers 70.

La segona aportació sistematitzada fou la dels homes del Cercle d'Economia als qui s'ha fet referència; les pàgines especials del Diari de Barcelona, des del 64 fins al 72, en l'època ja d'En Joaquim Perramón i que aplegaren nombrosos membres de la institució agrupats en un comitè de redacció.

I en tercer lloc cronològic caldria recordar les pàgines setmanals del Correu Català, dels primers 70, elaborades per un col·lectiu, el mateix col·lectiu que durant algun temps havia elaborat les pàgines de Destino que està encapçalat per Lluch i format per Eugeni Giralt que és també per aquí, per En Manuel Esteve, per En Joan Gaspart, per En Josep Maria Carreras i per Antoni Montserrat.

A més d'aquesta informació oficial i a més d'aquest debat o incipient debat econòmic en aquests anys, hi va haver també una informació empresarial i financera, principalment a través de notes i de gasetilles, la qual es superposava al que era estricta informació en d'altres coses.

En realitat, el moviment de creixement propiciat pel tecnocratism de les darreries de l'antic règim, respongué en realitat a un cert model d'informació econòmica. El creixement era induït des de dalt i la informació econòmica interessava realment a pocs sectors, als estrictament afectats o que es creien afectats d'una manera directa i immediata.

Si l'expansió era desordenada i es desenvolupava dintre d'un marc autoritari, la informació s'oferia també plena de cauteles i quasi sense contrastació.

Justament En Joaquim Perramón té escrit en una esplèndida conferència que algun dia hauríem de veure publicada en la seva integritat tot

recordant aquelles pàgines econòmiques diàries dels diaris de l'època. Les escasses notícies financeres -escrivia En Joaquim- generalment s'escampaven per les pàgines en forma de gasetilla i algun article publicitari camuflat d'informació econòmica o, millor dit, comercial.

La major part d'aquestes pàgines financeres estava destinada a la publicitat. En primer lloc, els avisos oficials, ara anomenats anuncis oficials. El segueixen els anuncis financers, com emissions de valors, distribució de dividendes, anuncis de juntes d'accionistes, etc.

En realitat, si el periodisme és contrastació de fons i selecció i avaluació de la novetat, per definició, el periodisme ha de ser, al mateix temps i al meu entendre, dues coses que semblen contradictòries i que són que ha de tenir una certa vessant crítica i una vessant també apartidista, no partidària, o sinó no és tal periodisme.

Doncs bé, aquesta necessària contrastació, la manca de la qual és actualment el pecat, també existia aleshores i es produïa una certa patrimonialització de la notícia, ja que un escàs nombre de persones i de centres de decisió eren consagrades com a fonts autoritzades.

El periodisme d'aquella època no tingué, en general i per desgràcia, aquestes característiques. Tant per defecte, de vegades, del model de periodista que era pur transmissor d'aspectes i poques vegades de l'activitat de determinats empresaris, o per part de la convicció de determinats empresaris també, o de determinats agents econòmics, el periodisme era part d'una altra cosa que es creia que era la publicitat.

Per acabar-ho d'adobar, hi havia agents econòmics que només compareixien públicament si no hi tenien més remei, si havien d'afalagar periodistes per tal de suavitzar alguna notícia o de modular-ne la

publicació.

I de la mateixa manera que es van vendre èxits, es van comprar silencis. El resultat de les planes dels diaris era una mescla una mica desordenada d'informació i d'opinió, i una certa indefensió permanent en front del subjectivisme i, en realitat, una gran manca de credibilitat i d'interès general.

Aquest panorama, amb excepcions notables, notòries, i permeteu-me que sigui més crític del que s'és habitualment en els homenatges, justament perquè l'homenatjat n'és l'exemple, senyer de tota una altra actitud, es mantingué fins a la transició política i aquí estem en la segona etapa, amb En Joaquim Perramón al capdavant de nosaltres.

Els primers anys d'aquella transició es xifren, com tothom sap en aquest fòrum, en els impactes de la crisi energètica, una gran eclosió del sindicalisme, de conflictivitats, una reducció de marges important, es palesen problemes de gestió en empreses i institucions, es discuteix la figura de l'empresari. I, com ha escrit també En Perramón, la crisi -cito textualment- destapa l'olla dels pecats del sistema econòmic i financer, i de les institucions i empreses.

No és gaire freqüent, diguem-ne, que els periodistes fem aquesta reflexió crítica sobre la realitat i sobre la nostra mateixa actuació.

I, en definitiva, la política econòmica navega en aquest període, durant bastant temps, sense rumb ni orientació per la prioritat política i de l'assentament democràtic, és a dir, que això té unes explicacions importants.

El cas és que amb la crisi i amb l'estancació estem davant d'una situació molt distinta a la que havia estat anteriorment en que es creaven

empreses i es feien beneficis, s'ampliaven indústries, però que ara ja no se'n creen ni s'amplien sinó que la notícia és, per desgràcia, que es suspenen pagaments, que fan fallides, que sectors sencers porten cap a la crisi.

Baixa la publicitat i, fins i tot, la crisi afecta també a les empreses periodístiques, en un canvi de reconversió brutal del món del periodisme i de l'empresa periodística a Barcelona i a tota Espanya.

Amb aquesta conjuntura comença a prendre més cos una certa nova generació de periodisme que cohabita, diguem-ne, amb l'anterior i el nexa d'unió i d'integració de la qual és la persona sota el nom de la qual ens reunim avui.

I aquesta nova generació veu créixer el seu interès i l'interès general pel quadre internacional, per la política econòmica general, per les dades macroeconòmiques, per les interrelacions entre economia, finances i relacions industrials i, en definitiva, per l'entorn de l'empresa.

Així, es plantegen interrogants sobre el model de desenvolupament, sobre l'eficàcia de les mesures davant de la crisi, la concertació, es reforça l'atenció dirigida a les estructures de l'economia regional i les pàgines dels diaris i de les revistes s'omplenen d'aquestes preocupacions.

En aquest marc, es produeixen uns successos importants com són tota la gran crisi financera, que afecta particularment també a Catalunya, dels anys 78/82 i un element clau que és tot el procés de reconversió de la nostra indústria, element clau particularment a Catalunya com a regió industrial.

Segurament d'aquest fenomen de política industrial i de crisi financera

neix un renovat interès de la premsa per l'anàlisi sectorial, que va més enllà d'una companyia concreta, que havia estat una mica el centre de la informació financera en la informació de les dècades anteriors.

Al mateix temps, la persistència de la depressió econòmica i el segon xoc petrolier va instal·lar la societat dins la crisi i va augmentar l'interès, ara considerat útil, per aquest tipus de problemàtica, tal i com deia abans En Sentís.

D'aquesta manera, la informació econòmica incrementà l'oferta de globalitats, de profunditat i d'espai informatiu.

La renovació de mitjans, no en citaré cap, de periòdics més antics i l'aparició d'altres nous, en llengua castellana i en llengua catalana, indistintament, i la incorporació de noves generacions van donar a aquest fenomen una mica de més volada.

I els periodistes vam començar a encarar-nos amb les noves situacions de forma, potser, una mica distinta, vam tenir aquesta sort de poder-nos-hi encarar de forma més col·lectiva; es van crear grups a l'empar de l'Associació de la Premsa i posteriorment del Col·legi de Periodistes, el més important dels quals ha estat l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, de periodistes econòmics de Catalunya.

I es va anar augmentant, també, la preocupació per una cosa que és bastant essencial, com és la qüestió del reciclatge i la formació professional. Perquè si s'entén que els periodistes no tenen el deure de ser doctors en Economia, sí que tenen el deure de saber d'allò que parlen.

Hi ha bastant coincidència a senyalar potser l'any 82 amb l'arribada dels

socialistes al govern i, en realitat, amb l'alternança dels partits, com a consolidació del sistema i potser com a obertura d'un procés de transició econòmica, closa la transició política duta a terme eficaçment pels equips anteriors. La preocupació econòmica torna a estar en primer lloc de l'escena col·lectiva i l'economia espanyola comença a sortir una mica del marasme, domina algun dels seus desequilibris bàsics i comença a manejar la crisi per la via d'un ajust relativament dur.

La disciplina imposada permetrà abordar, una mica després del 82, quan canvia el signe de la conjuntura i s'inicia l'etapa d'expansió, uns nous reptes d'aquesta transició econòmica i, per tant, també, uns nous reptes dels qui han d'explicar-la que són els periodistes especialitzats en economia, la premsa econòmica i la premsa en general que hi dedica una gran importància.

La data cabdal, potser, és l'ú de gener del 86 quan Espanya ingressa en l'Europa dels Dotze i es posa data fixa al final de les fronteres econòmiques. I potser el moment més significatiu d'aquesta transició econòmica és el dinou de novembre del 87, quan el Banc de Bilbao presenta la seva OPA hostil envers el Banesto.

De fet la realitat econòmica sofreix una acceleració continuada i la informació econòmica que ha de reflectir-la s'hi ha d'adaptar.

No tots els fenòmens econòmics es reverteixen en una major claredat. I aquí sí que m'agradaria ser una mica crític amb el nostre ofici, amb el nostre ofici i amb la realitat.

La situació borsària és propícia a pràctiques especulatives, hi ha un tràfic interessat de notícies, hi ha, fins i tot, un lamentable retorn a la valoració del rumor. Els gabinets d'intoxicació, al mateix temps que els

d'informació, es multipliquen i bona part de les batalles pel control de societats i sectors es lliuren en el terreny de la informació.

I el caràcter selvàtic d'alguns agents econòmics, que hi és, es correspon al salvatgisme d'alguns estils de fer periodisme econòmic que substitueixen, lamentablement, la veracitat per la versemblança. Això és fatal. S'arriba a confondre la informació d'economia amb el pur xafardeig i tot s'hi val de manera que, freqüentment, el qui surt rebent és el lector i la col·lectivitat.

Un exemple d'intoxicació d'aquest tipus, l'ha explicat adequadament l'Andreu Misé en alguna ocasió, és el cas de la informació que donaven les companyies elèctriques; poc abans, inclús, que alguna d'elles entrés en crisi encara explicaven la cosa contrària a la que deien l'auditoria; com l'exemple està escrit us en faig la gràcia, però això ha estat continuat i no sempre ha estat ben explicat per part dels periodistes.

Deixeu-me ampliar una mica aquest punt de l'anàlisi i aquest punt de l'anàlisi crítica. En la informació econòmica influeixen, des del meu parer, dos tipus de defectes: Un és producte, i amb això hem de ser tan humils com ens ha ensenyat a ser-ho En Ferramón però tan seriosos com ell també ho ha exercit, d'una insuficient preparació professional dels periodistes. Hem refereixo a dos aspectes: a la preparació tècnica especialitzada i a la preparació deontològica com a professional. Saber el que s'ha de dir i el que no s'ha de dir, com s'ha de dir i en quines condicions s'ha de dir.

L'altre és un enfocament sensacionalista per part de determinades publicacions. Ja he parlat abans i em sembla que els que som partidaris de l'exactitud i de la veracitat ho hauríem de dir més sovint en públic i hauríem de fer professió pública també dels nostres errors, dels errors del

nostre col·lectiu o bé hauríem de solidaritzar-nos inequívocament contra altres formes d'escriure que no tenen res a veure amb els criteris del rigor, que ens han ensenyat alguns dels aquí presents.

Em sembla que així com fa uns anys no només era inútil sinó que era idiota amagar els noms de les empreses o les persones afectades per algun problema d'irregularitat, ara és repugnant comprovar que l'acusació d'una persona, que es reconeix defraudadora, es converteix en article de fe per alguns mitjans de comunicació. Això és el que pot haver succeït, en part, en el cas del frau fiscal, recentment aixecat a Barcelona i a d'altres indrets, mitjançant la falsificació de les factures que afecten l'Impost del Valor Afegit.

Distints medis, i no només de la nostra ciutat, han reproduït sense encomenar-se ni a Déu ni al diable, la llista de persones i empreses acusades pel falsificador de ser clients d'ell i, en algun cas, argumentant que això tenia molta credibilitat perquè era la pressió davant del jutge, com si això no exigís contrastació i com si això fos un article de fe.

Vull dir que s'han de fer altres comprovacions i s'ha de, com és regla d'or del periodisme seriós, consultar sempre la part afectada i recollir sempre la seva versió de l'assumpte, urgentment i, si pot ser, prioritàriament, simultàniament a que es dona la notícia.

Vostès, tots els ciutadans, tenen el dret i si m'apuren, el deure de situar-se frontalment contra aquestes pràctiques negatives que es produeixen en el que en diuen el nostre ofici.

Però és contra aquestes pràctiques i no contra el periodisme que simbolitza En Joaquim Perramón que s'han de manifestar i que s'han de situar frontalment.

A la gent experta, a la gent culta i preparada se'ls pot exigir que discriminin i que no atorguin la seva confiança a qui no la mereix. En definitiva, cal tractar als diaris com a d'altres proveïdors, n'hi ha de bons, n'hi ha de no tan bons i n'hi ha que ofereixen en definitiva, mercaderia informativa avariada.

Convindran amb mi que la manca de preparació dels periodistes o el sensacionalisme d'algunes publicacions no és l'únic defecte que va en detriment de la qualitat i de la credibilitat de la informació econòmica, de recerca d'informació pretesament econòmica.

També existeix una certa prevenció, de vegades no discriminada, dels agents econòmics envers la premsa i envers, que no és el cas del Cercle d'Economia, la transparència informativa.

Sortosament, la pràctica democràtica i la implantació d'auditories, la preocupació de l'empresariat per l'entorn, com determinades presències aquí ho demostren, han fet millorar molt les coses.

Perdoneu-me els col·legues si em paso d'auto-crític però els professionals del periodisme necessitem també molt més dels agents econòmics.

El periodisme econòmic fet des de Catalunya, que afronta una sèrie de fenòmens particulars o bé d'ordre general, que adopten una intensitat específica en aquests moments i en el que la presència i la companyia d'En Joaquim Perramón no ens mancarà en aquests propers anys.

Un és la importància redoblada d'altres centres fora de Barcelona, sigui Madrid, Brussel·les, com a centres financers i econòmics.

Un altre, és l'extraordinària penetració del capital estranger tant per

constituir noves indústries com per adquirir-ne d'altres en funcionament.

I si n'hagués d'assenyalar un tercer, fóra la progressiva internacionalització de l'economia espanyola i catalana, tant a nivell institucional com a nivell empresarial.

Jo crec que per afrontar aquests fenòmens, aquests nous reptes, no estem tan acompanyats com voldríem, però no estem sols.

Tenim, entre d'altres, la presència i un punt de referència en la trajectòria de professionals com En Joaquim Perramón, que no són gaire abundants. Crec que el millor homenatge que podem retre-li és explicar avui que quan siguem grans, com aquell noi a qui li pregunten: què vols ser quan siguis gran?, ens agradaria respondre que voldríem ser simplement periodistes com ell, seriosos, honestos, solidaris, lluitadors, treballadors i que, de grans, no volem ser una cosa diferent a la que és En Joaquim Perramón.

Josep Parnau, Josep Maria Cadena, Quimet Perramon, Josep Faulí, Salvador Alsius i Quimet.

Joaquim Muns

La Vanguardia, 05/11/1990

LA OPINIÓ DE JOAQUIM MUNS

Perramon y el periodismo económico

■ LA PASADA SEMANA EL CÍRCULO de Economía homenajeó al periodista Joaquim (Quimet para los amigos) Perramon con motivo de su jubilación. Se trata de un acto que, además de entrañable por la calidad humana de Perramon, es sin duda merecido. La dilatada carrera del homenajeado en el periodismo económico, su seriedad y su humildad, no refiende con un papel relevante en nuestros medios de comunicación, le habían hecho acreedor de nuestro reconocimiento, instrumentado mediante la feliz iniciativa del Círculo, y de la gratitud por su buen ejemplo.

El acto de homenaje deparó a todos una excelente oportunidad para poder reflexionar sobre los avatares del periodismo económico en nuestro país. Quisiera en las líneas que siguen y como modesta contribución personal al homenaje realizado a Joaquim Perramon aportar algunas ideas a esta reflexión colectiva sobre la economía en los medios de comunicación que la partida de un profesional como Perramon suscita.

El periodismo económico, independientemente del medio por el que se haga llegar al público, es decir, sea éste escrito, radiado o televisado, tiene, a mi modo de ver, tres vertientes fundamentales: la información, la opinión y el debate.

Los tres aspectos son muy importantes y se inscriben en una escala creciente de complejidad e impacto público. El primer peldaño de ésta viene constituido por la información económica, entendida como la transmisión de hechos y circunstancias económicas de todo tipo al público de los medios de comunicación.

Cero que puede decirse que existe consenso en el hecho de que la información económica tal como la he descrito está muy desarrollada en España. El amplio espectro de periódicos especializados en información económica y las páginas dedicadas a la economía en los diarios son testimonio de esta aseveración. La cobertura del tema económico es menor en la radio y la televisión, pero en estos medios hay una sensibilidad creciente hacia la noticia económica que hace pensar en una dedicación futura mayor a estos temas.

El precio de este "boom" informativo ha

sido el de una calidad bastante desigual. El periodismo económico es una especialidad como cualquiera que requiere, además de ser un buen periodista, unos conocimientos relativamente desarrollados de economía. Para conseguir esta simbiosis creo que es conveniente el reforzamiento de los lazos de colaboración entre los profesionales de la economía y los periodistas que se dedican a ella, no sólo en la fase de estudios universitarios de periodismo, sino también sobre una base permanente. Los colegios de periodistas y de economistas podrían ser las instituciones más adecuadas para llevar a cabo esta política de colaboración creciente entre ambas profesiones.

La segunda vertiente a que me he referido es la de la opinión económica. Naturalmente, la distinción entre información y opinión no siempre es clara, pero podemos decir, para abreviar, que mientras la primera tiende a presentar hechos, la segunda, es decir la opinión,

La colaboración entre los colegios de periodistas y de economistas debería reforzarse para conseguir una completa simbiosis entre ambas profesiones

ofrece ideas y puntos de vista interpretativos sobre estos hechos.

En los años 60 y comienzos de los 70 hubo un periodismo de opinión notable en el país, especialmente en los medios escritos. Economistas de renombre tenían secciones habituales en los periódicos muy leídas y comentadas, y en la universidad se consideraba que el periodismo era un buen instrumento para resaltar la carrera profesional. En los debates sobre estos temas, parece haber aporto acuerdo en el sentido de que este periodismo de opinión está hoy en una etapa recesiva y es claramente menos importante de lo que fue.

No es fácil encontrar las causas para ello. Me aventuraré a dar algunas. Por una parte, la opi-

nión económica de los años 60 y 70 era una forma de lucha contra el régimen y esto interesaba a los periódicos y a una parte considerable de los lectores. Por otra, la propia realidad económica del país era muy reducida y deficiente, de modo que las noticias eran aburridas, cuando no simplemente triunfalistas. En este contexto, la opinión de cómo debían ser las cosas era mucho más importante y atractiva que la descripción de estas cosas, que debía además realizarse con mucha precaución.

Otro tanto ha ocurrido con el debate económico en los medios de comunicación, entendido como una discusión o intercambio de puntos de vista sobre cuestiones económicas de interés general. Nunca el debate económico ha sido importante entre nosotros, pero ahora es muy pobre, tal como expuse con más detalle en un artículo que dediqué al tema desde estas páginas ("La Vanguardia" del día 21 de abril de 1987).

¿Por qué en los últimos años, coincidiendo con el afianzamiento de la democracia hay menos opinión y debate económicos? Muchas pueden ser las explicaciones y en realidad muy variadas son las opiniones que pueden darse al respecto. Yo mencionaría los siguientes hechos como importantes. Desde el punto de vista del Gobierno, prevalece el síndrome de la época anterior de que la crítica va dirigida a las personas y no a su actuación. Ello lleva a una muy poca permeabilidad con respecto a la opinión ajena que, naturalmente, desalienta al que debería proponerla, que a su vez no tiene el aliciente de contribuir a cambiar el sistema, como ocurría antes.

La riqueza y variedad de opiniones no sólo no son necesarias para llevar adelante una política económica de corte moderno, sino que simplemente son necesarias para ello. Por esto la Administración debería ser la primera interesada en fomentar la opinión y el debate económicos. Es más, aquí, como en todas partes, la calidad de la política económica no depende de la inspiración gubernamental, sino de una interpretación adecuada del juego de intereses, puntos de vista y aspiraciones de los que informa la sociedad. Y para que ésta pueda prosperar, todos estos aspectos han de salir a la luz pública.

UN PERIODISTA RESPECTAT

Joan B. Casas

Degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya

Faré referència, necessàriament resumida, partint de la meua relació personal amb ell, a dos aspectes. El primer, la seva qualitat humana. És important ressaltar-ho. Amb el pas del temps es tendeix a recordar els fets més materials de la vida de les persones, quedant en segon terme els aspectes humans que el transcurs dels anys dilueix. Jo vull recordar per tant, abans que res, les virtuts humanes del Quimet: enormement respectuós, traspuntant bonhomia i amb una gran capacitat per sumar i per reduir les tensions de la vida professional. I és en aquest camp també on en Quimet mereix un record especial. La meua relació concreta es remunta als principis del Diari Avui, on uns quants economistes, coordinats pel Josep M. Muntaner i Pascual, recentment traspasat, cobríem les pàgines d'economia. El projecte del diari estava a l'inici, amb totes les dificultats que això comporta, i ell era la persona que se n'encarregava, a més de responsabilitzar-se de la secció, de que les disfuncions no anessin a més. Avui, l'economia i el periodisme econòmic estan molt presents però no hem d'oblidar que això ho devem a persones com en Quimet.

La convocatòria diu del Quimet «he volgut ser sempre independent i periodista». Deixeu-me que jo en digui un altre referit a ell i al rol que va jugar en el món del periodisme econòmic «era una persona i un amic perillós, perquè no t'hi podies enfadar i no li podies dir que no quan et demanava alguna cosa». Aquest perill està a l'abast de molt poca gent, només als que, a més de respecte per la feina, hi tens una sincera estima.

Barcelona 2001

Quimet, aquesta vegada perquè sí

Caricatura de Virgili.

FINS SEMPRE, QUIMET

Jordi Goula

19/09/2017

Vaig conèixer Quimet Perramon fa molts anys, més de quaranta. Mai podré oblidar que va ser ell qui em va acompanyar en els meus primers passos en el món de la premsa. En aquella època, jo treballava d'economista al servei d'estudis d'una entitat bancària i no pensava ni remotament que un dia podria dedicar-me professionalment a això d'escriure, ja que sempre havia pensat que era una persona de números. I va ser que no. També era de lletres. Vaig començar la meua col·laboració amb ell en el «Brusi» a les acaballes del 1973 i poc temps després em va dir si volia col·laborar amb ell a l'Avui en el moment de la seva fundació. Li vaig dir que si sense pensar-ho gens ni mica. I van ser uns anys que recordo amb especial afecte. Com oblidar els àpats dels dimarts a Casa Amalia, on capitanejava a tots els companys de pàgina -un grup reeixit, dels que ja en falten uns quants- mentre discutíem els temes del suplement d'economia del diumenge següent. Vaig aprendre molt i m'ho vaig passar molt bé.

Però reconec que tot plegat no em va resultar fàcil. Els inicis van ser molt complicats per a mi. Em costava molt pensar un tema i desenvolupar-lo, però he de reconèixer que va tenir una paciència de sant amb mi, corregint-me un cop i un altre. Sempre he dit -i a ell l'hi havia comentat un munt de vegades- que havia estat el meu pare professional i que mai l'hi agrairia prou. Després, quan vaig deixar el banc i vaig començar a coordinar el suplement d'Economia de La Vanguardia, el 1989, vaig tenir ocasió d'aplicar -de manera conscient o inconscient- moltes de les coses que m'havia explicat. Ell ho sabia i li feia il·lusió. Així m'ho havia manifestat multitud de vegades. Disciplina, serietat, rigor en la informació, utilitzar frases entenedores en temes complicats... no sabia dir amb exactitud tot el que vaig fer meu de la seva forma de veure la professió.

És curiós, però és de les poques persones que he conegut de qui se'm fa difícil acceptar la seva absència. Fins i tot avui, ja en una situació professional, diguem menys aclaparadora, no deixo de pensar moltes vegades en coses soltes que havíem parlat. Del diví i l'humà. I potser per això, amb el temps m'ha passat una cosa curiosa pel que fa a ell. He anat valorant cada vegada més la seva forma d'entendre la vida, el seu bon fer i la seva bonhomia, per sobre de tot. Va ser una bona persona. Fins sempre Quimet!

EPÍLEG

MEDALLA PRESIDENT MACIÀ

El periodista adrianenc Joaquim Perramon i Palmada ha vist recompensada tota una vida dedicada al periodisme econòmic amb la concessió d'una medalla President Macià. El pròxim 2 de juliol, el president

de la Generalitat, Jordi Pujol, la hi entregará personalment en un acte al qual Perramon parlarà en representació dels 41 guardonats —35 persones i sis empreses—. La medalla President Macià s'a-

torga a aquelles persones que han destacat per la seva dedicació, constància i esperit d'iniciativa en la seva actuació laboral. Joaquim Perramon ha rebut la notícia amb molt entusiasme

JOAQUIM PERRAMON. Periodista econòmic que ha estat guardonat amb una medalla President Macià

«La feina ha donat sentit a la meva vida»

SARA MUÑOZ
■ Sant Adrià de Besòs.— Què significa aquest premi per a vostè?
—«Estic molt content per la concessió de la medalla, igual que els altres amics i empreses als quals els l'han concedit. En els darrers dies, m'han arribat moltíssimes felicitacions de tot arreu.»

—Vostè sap més que ningú què representa dedicar tota una vida al treball.

—«A la vida s'han de tenir ideals. Per exemple, un ideal que pot donar sentit a la teva vida, compartit amb altres coses, és el treball. Llavors és quan es converteix en vocació. Quan un té il·lusió pel treball, sent que dedicar-li tota una vida té molt de sentit. A la meua vida, la feina no només m'ha permès sobreviure sinó també fer una tasca social, que ha estat un benefici per al progrés de la societat.»

—Com recorda els seus inicis de periodista?

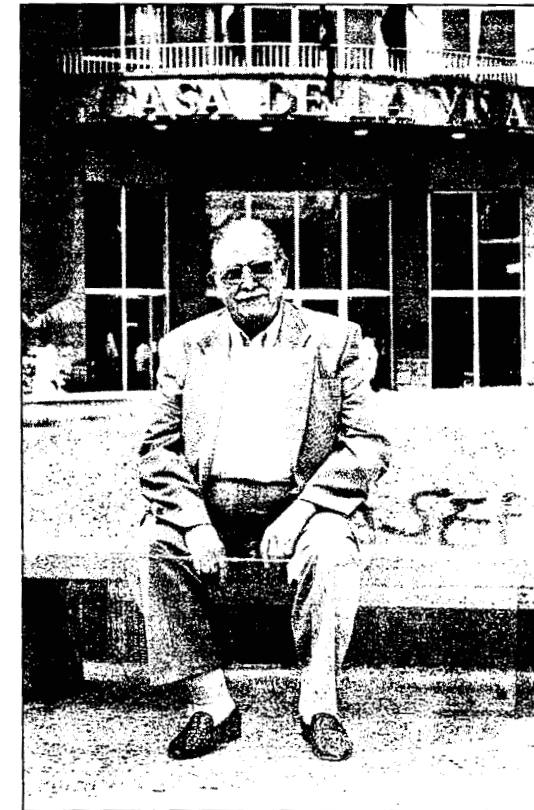
—«Vaig estudiar a l'Escola Oficial de Periodisme. Als anys cinquanta vaig començar a treballar al *Diari de Barcelona* amb dedicació completa i tenia pluriocupació perquè compaginava la tasca de periodista amb la feina a l'Ajuntament de Sant Adrià, on vaig treballar durant quaranta anys. Més tard, em vaig dedicar exclusivament al periodisme.»

—Els seus primers textos, però, no eren d'economia.

—«Sempre m'havia agradat l'economia i llegia molts textos que hi tenien relació. Vaig ser bastant autodidacta i em vaig preocupar d'estudiar economia i d'autoformar-me. Al *Diari de Barcelona*, el primer que em van encarregar va ser una necrològica i després feia peus de foto. La primera secció en la qual vaig treballar va ser la d'Internacional i, en concret, em dedicava a l'Orient Mitjà. Ja en aquella època s'obria el diari amb la temàtica internacional, perquè a la secció de Nacional no acostumava a passar res. D'aquí vaig passar a Nacional, secció on, per primer cop, vaig agafar la responsabilitat de coordinar-la.»

—I llavors va arribar el salt a la secció d'Economia.

—«El que llavors era redactor en cap d'Economia, el senyor Pa-

El periodista econòmic Joaquim Perramon, davant l'ajuntament de Sant Adrià, on va treballar prop de quaranta anys. Foto: S.M.

drós, es va jubilar. Vaig entrar en aquesta secció perquè en aquell moment jo era l'únic redactor al *Diari de Barcelona* que podia fer un comentari de la Borsa. No tinc la llicenciatura d'Econòmiques però en canvi sempre he tingut aquesta vocació. Aquests van ser els meus inicis a la secció d'Economia i Finances.»

—Arriba l'any 1976, data de fundació de l'*Avui*, i es decideix a protagonitzar un canvi.

—«Efectivament, però em va costar molt. Jo no volia marxar del *Diari de Barcelona*, ja que hi

treballava molt a gust. Els fundadors del *Diari de Barcelona* eren de la branca democràtica i catalanista. Quan es va fundar l'*Avui*, hi havia gent important del *Diari de Barcelona*. Els preocupava molt el tema de la Borsa, perquè sempre ha tingut molt de ganxo, i em van demanar que m'hi incorporés.»

—Per tant, vostè pot presumir de ser cofundador de l'*Avui*?

—«És veritat. Jo vaig formar part del nucli de la redacció fundadora. De fet, jo portava la responsabilitat de tota la secció d'E-

conomia. Vaig tenir la sort de poder comptar amb la col·laboració de diversos joves que havien acabat la carrera d'Econòmiques a Bellaterra i que ara estan publicant articles als diaris més importants del país. Jo cobria qual-sevol vacant temporal i coordinava la secció.»

—També va fundar l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica de Catalunya.

—«A Madrid ja hi havia l'APIE, però vam voler crear el nostre propi òrgan i així vam crear l'APIEC. És una associació fundada amb un únic objectiu didàctic. Avui dia encara sóc el president honorari de l'APIEC.»

Un abans i un després

—Com ha evolucionat la secció d'Economia dels diaris?

—«A partir de la democràcia, ha patit una evolució total. Abans, durant l'època franquista, la secció era molt tancada. La informació de les empreses era pràcticament secreta. No et donaven sempre les xifres de venda. A les pèrdues, per exemple, gairebé mai ni tenies accés. Una vegada vaig quedar molt sorprès a Londres, quan, en un informe trimestral, vaig veure que la Coca Cola havia tingut pèrdues. A l'Estat Espanyol, això era impossible. Era la història de les dues comptabilitats: l'oficial i la de veritat. Amb la democràcia, va arribar una explosió d'informació econòmica i les redaccions van començar a omplir-se de gent. La informació econòmica que es dona ara no té res a veure amb la que es donava abans. Ara, els periodistes tenim accés a molts òrgans, com el registre mercantil, que et faciliten determinada informació.»

—Vol dir que el periodisme actual és més senzill?

—«No és més senzill, però el canvi és impressionant. Ara es fan més entrevistes, s'ha de sortir més al carrer, has d'anar a buscar l'evolució de l'economia i això no es troba als manuals. Has d'arrossegar algú pel carrer cada dia. És més difícil trobar els periodistes a la redacció perquè es mouen molt. Hi ha moltes fonts que opinen i requereixen molta gent que els segueixin i es mouguin.»

Entrevista a *El Punt Diari* (03/06/1997) per Sara Muñoz amb motiu d'haver estat guardonat amb la Medalla (al treball) del President Macià.

«Els periodistes hem ampliat la cultura econòmica del país»

■ La importància que actualment donen els diaris a la secció d'Economia, es pot equiparar a les altres seccions?

—«Ara per ara, la política i els esports han pujat molt, però la secció d'Economia ha estat la que ha tingut un creixement més destacat i ja s'ha convertit en una de les més importants.»

—Els ciutadans hi entenen, d'economia?

—«La secció d'Economia ha de ser mixta, en el sentit que hi ha d'haver articles per a la gent que hi entén i textos per aquells que no saben economia. Moltes per-

S.M. sones diuen que no hi ha manera d'entendre el que escrivim, però els periodistes hem fet un gran esforç per suprimir els tecnicismes i utilitzar un vocabulari econòmic adient, que la gent l'entengui. Hi ha un gran percentatge d'informació elaborada perquè la comprengui tothom.»

—Els periodistes han contribuït a canviar la cultura econòmica del país?

—«La cultura econòmica ha pujat considerablement de nivell i una gran part del mèrit el tenim els periodistes. Per exemple, en el tema de les inversions, qual-sevol senyor o senyora va a un

banc i és capaç de discutir quin tipus de comissió li apliquen, sap què és el deute o un fons d'inversió. Això abans era impensable. La premsa econòmica ha contribuït en aquest sentit.»

—Parlem de Sant Adrià. Quins aspectes destacaria si li encarreguessin un article sobre la política econòmica que se segueix a la ciutat?

—«Jo diria que l'economia pública en un poble o una ciutat és l'Ajuntament i, per tant, depèn d'uns pressupostos. Des de la democràcia, els ajuntaments, en entrar en l'estat del benestar, s'han hagut de preocupar d'una sèrie

de despeses que abans no existien. Això ha provocat una elevació dels pressupostos bestial. La despesa ha estat tan excessiva que ha provocat un important dèficit. El model econòmic de l'Ajuntament de Sant Adrià no es diferencia de de Badalona i el de Santa Coloma. Tots tres ajuntaments, econòmicament parlant, estan molt malament i avui, tal com estan les coses, haurien de racionalitzar més les despeses. Els ajuntaments necessiten més fonts d'ingrés s'haurien de repartir millor les rendes públiques. S'ha de mirar de no malgastar i pensar en els recursos que un té.»

PEUS / AUTORS

Joan Armengol. Periodista especialitzat en informació econòmica. Fou company del Quimet Perramon a l'*Avui*.

Josep Maria Cadena. Periodista i crític d'art. Company de Quimet Perramon al *Diari de Barcelona* i l'*Avui*. Membre fundador del Grup Democràtic de Periodisme ha estat a les juntes de l'Associació de la Premsa i el Col·legi de Periodistes.

Joan B. Casas. Economista. Fou col·laborador de l'*Avui*, Degà del Col·legi d'Economistes.

Maitè Coca. Periodista especialitzada en informació econòmica. Fou companya de Quimet Perramon a l'*Avui*.

Josep Faulí. Periodista, escriptor, professor i crític literari. Fou company del Quimet Perramon al *Diari de Barcelona*.

Josep Antoni Fernández (FER). Dibuxant d'humor i historietista. Company de Quimet Perramon a l'*Avui*.

Jordi Goula. Economista i periodista especialitzat en informació econòmica. Fou col·laborador del *Diari de Barcelona* i de l'*Avui*. Col·lega del Quimet Perramon a La Vanguardia.

Andreu Missé. Periodista especialitzat en informació econòmica. Col·lega de Quimet Perramon a *El País*.

Marga Moreno. Periodista especialitzada en informació econòmica. Fou companya de Quimet Perramon a l'*Avui*.

Joaquim Muns. Catedràtic d'Economia. Fou col·laborador de *La Vanguardia*.

Sara Muñoz. Periodista

Josep Maria Orta. Periodista. Company de Quimet Perramon al Diari de Barcelona i *l'Avui*.

Josep Pernaú. Periodista Company de Quimet Perramon al Diari de Barcelona. Co-fundador del Grup Democràtic de Periodistes. Fou president de l'Associació de la Premsa i Degà del Col·legi de Periodistes.

Joaquim Perramon Ayza. Economista. Fill de Quimet Perramon.

Joan Maria Piqué. Periodista. Company del Quimet Perramon a *l'Avui*.

Montserrat Rius. Periodista documentalista. Fou companya de Quimet Perramon a *l'Avui*.

Arturo San Agustín. Periodista i escriptor

Carles Sentís. Periodista, escriptor i polític. Fou president de l'Associació de la Premsa i Degà del Col·legi de Periodistes.

Miquel Serra Perramon. Enginyer. Net de Quimet Perramon

Joan Tapia. Periodista especialitzat en informació econòmica. Col·lega de Quimet Perramon a *La Vanguardia*.

Carme Teixeira. Periodista i documentalista. Companya de Quimet Perramon al Col·legi de Periodistes.

Sebastián Tobarra. Periodista especialitzat en informació econòmica. Company de Quimet Perramon al *El Noticiero Universal*.

Josep Maria Ureta. Periodista especialitzat en informació econòmica. Col·lega de Quimet Perramon a *El Periódico*.

Xavier Vidal-Folch. Periodista especialitzat en informació econòmica. Col·lega de Quimet Perramon a *El País*.

